

May
1940

»Pozdravljena Kraljica,
mati usmiljenja!«

Bogoljub

»Gospod, uči nas moliti!«

B * O * G * O * L * J * U * B

MAJ

XXXVIII. LETNIK

1940

Marija, kraljica cvetočega maja.

(M. Elizabeta.)

Andante

A. Č.

1. Ma-ri-ja, kraljica cve-to-če-ga ma-ja, pred tabo za-upno kle-či - mo. O-zri se z oltar-ja na

mf *pp*

svo-je o-tro-ke, glej, mater te svo-jo ča-sti - mo, po-moč naj pri te-bi do-bi - mol

cresc. *f*

2. Narava te s cvetjem dehtečim obsiplje,
vsa zemlja prepeva ti slavo;
glej, naša ljubezen z duhovnimi venci,
Marija, tekmuje z naravo,
da venčala tvojo bi glavo.

3. Marija, ti naše veliko veselje,
izkaži se mater nam blago!
Ob smrti pokaži nam ljubega Sina!
Ko zadnje dosežemo zmago,
popelji v domovje nas drago!

(Za pregled in popravo skladbe — stolnemu dekanu dr. Fr. Kimovcu toplo zahvalo! — Ur.)

Majnik v Mehiki

Majnik! — Srce dobrega kristjana vzdrhti v tihi ljubezni ob misli na ta mesec cvetja in Marijinega češčenja. Ni ga kraja na krščanskem svetu, kjer bi ta mesec na novo ne vzplamtela ljubezen do nebeške Matere. Ni ga častilca Marijinega, ki bi v maju ne pošiljal najtoplejših prošenj v nebo k majniški Kraljici.

Tovariš Mehikanec mi je pripovedoval, kako je prejšnja leta praznovala mesec majnik Mehika, ta dežela žive vere in globokega češčenja Marijinega. Po hudih preskušnjah se vrača v mehiške pokrajine zopet verska svoboda in pomlad krščanskega življenja.

Tudi tam v majniku oživi narava, si nadevane pomladno obleko in se nakiti s cvetjem. Tudi tam siplje majniško sonce tople žarke na prebujeno naravo. Noči so najčarobnejše. Pobožno mehiško ljudstvo pa poklanja v tem mesecu svoji Kraljici — Mariji — v dar vso naravno krasoto z vročo ljubeznijo in pristrčnimi prošnjami. V cerkvah, dehtečih cvetličnega vonja, pobožno moli in prosi blagoslova.

Način majniške pobožnosti je nekoliko različen od naše, a lahko rečem, bolj pristrčen. Kaže tudi več otroške vdanosti: Družina vzame iz župnišča majhen Marijin kip, ki ga imenujejo »majniški kip«, in ga odnese na dom. Tam ga okraši in opravi dotični dan svojo zasebno pobožnost. Obenem pa mora isti dan skrbeti za okrasitev majniškega oltarja v cerkvi in preskrbeti vse, kar se rabi pri šmarničnem oltarju ob času skupne cerkvene pobožnosti. Po preteku enega dne izroči ta družina majniški kip drugi družini, ki ima iste dolžnosti. Tako se vrsti družina za družino v domačem praznovanju in češčenju Marijinem ves majnik.

V cerkvah je vsak dan majnika peta sv. maša, h kateri prihaja ljudstvo še z večjo

vnemo kot navadno. Marijine družbe pa se zavežejo, da se kolikor možno številno udeležujejo majniške sv. maše tudi ob delavnikih. Prvi in zadnji dan ter vsako soboto tega meseca pa nosijo družbeno obleko z Marijinim znakom.

Zvečer se zbira ljudstvo k večerni šmarnični pobožnosti v cerkvi. Dečki in deklice so po možnosti belo oblečeni. Po prvi pesmi začne ljudstvo moliti skupno z duhovnikom rožni venec. Medtem ko ljudstvo moli, krasijo belo oblečeni dečki Marijin oltar. Med prvo skrivnostjo nesejo k oltarju sveče in se tam razvrste. Ko ljudstvo zmoli prvo skrivnost, pride na vrsto majniška pesem, med katero držijo dečki, stoječi okoli oltarja, prižgane sveče. Po skončanem spevu jih postavijo na svečnike. Med drugo skrivnostjo nesejo pred oltar podobe angelčkov, ki jih med spevom držijo, nato pa postavijo na pripravljenih prostorih. Med tretjo skrivnostjo nesejo pred oltar kadilnice z dehtečim kadilom. Med četrto skrivnostjo ozaljšajo oltar z vencu, med peto pa z raznobarnimi cvetličnimi šopki. — Po vsaki skrivnosti opravi duhovnik kratko molitev, n. pr., ko držijo dečki kadilnice: »Sprejmi, sladka Mati, naše prošnje, ki jih z vonjem kadila pošiljamo pred tvoj prestol, in jih milostno usliši«.

Po rožnem vencu je ves Marijin oltar v cvetju, v lučkah in kadilu. Ljudstvo zopet zapoje, duhovnik pa napravi izpred Marijinega oltarja kratek govor o Mariji v obliki naših šmarnic. Po nagovoru sledi blagoslov z Najsvetejšim.

Naj zgled naših daljnih bratov poživi tudi v nas ljubezen do nebeške Kraljice.

J. G.

Ti zjasni maj, Marija!

*V dolinah in v goricah
naj maj bo vroč,
naj bo cvetoč
v gozdovih in v gredicah!*

*Naj jasno bo nad nami!
Naj sončni svit
ne bo zakrit
z oblaki in meglami!*

*Če burja pa zabrije
in siplje mraz —
naj tvoj obraz,
Marija, toplo sije!*

*Če vse se bo stemnilo,
naj tvoj sijaj
posveti v maj —
in vse se bo zjasnilo!*

Franjo Neubauer.

Pošastna vojska

Skoraj vsak dan zatrjuje vojno poročilo: »Na zapadnem bojišču ni bilo pomembnih dogodkov.« Ali: »Nič novega.« Ker preprost človek bere: Nič novega, ne pa: Nič novega, je tako poročilo nekoliko resnično, saj je že svetovna vojska ljudi tako izšolala za vojne strahote, da so kar naprej lahko ponavljali: Na zapadu nič novega.

Jaz se pa zdaj močno kesam, zakaj 1914 do 1918 nisem več reči zapisal, posebno pa vse to, kar sem doživel z vojaki in s Poljaki, ki so pred smrtjo taborili v Predosljih; pa tudi o tistem ciganu, ki je na gosli prečudno posnemal čebljanje lastovk, ki imajo zadnjo skušnjo za polet v neznane dežele. Dejal sem njegovemu častniku: »Gospod stotnik, ali ni škoda takega človeka za topovsko hrano!« Gospod stotnik pa je odvrnil: »Škoda? Kdo še to vpraša!«

Zato si v drugi svetovni vojski pridno delam zapiske, dosedaj seveda le stvarne in Bog daj, da bi ne bilo treba tudi osebnih. Če jih bom kdaj uredil, bom zgoraj zapisal: Pošastna vojska, ali: Vojne grozote, ali pa tudi: Danes nič novega.

Okoli prvega aprila sem na primer tole zapisal in pripomnil:

Strojnični naboj tehta 38 gramov. Granata za torpedovko in rušilca tehta 200 kg in stane 8000 dinarjev. Streli za uničenje ene podmornice pomenijo vrednost 70 tisoč dinarjev. Če velika francoska bojna ladja eno minuto grmi, znaša račun 12 milijonov dinarjev.

To je proračun za Baračovo semenišče, ki bo stalo stodvajset let in pestovalo po stopetdeset bogoslovcev.

Topovi največjih angleških bojnih ladij se hranijo kakor Danielov malik s krogli, ki tehtajo po 850 kg, to je toliko kakor majhen avtomobil. Izstrelek besni s hitrostjo 2500 km na uro, pride 30 km daleč in požene v zrak 200 tisoč dinarjev.

Nakelski prosvetni dom bi stal torej samo toliko, kolikor en strel iz ladijskega topa, pa še premišlujejo, ali bi letos začeli.

V angleški armadi pa rabijo še večje granate, saj imajo topove, ki jim žrelo meri 400 ali celo 450 milimetrov.

Grmenje s temi piščalkami je pa res draga muzika!

Ko sem l. 1934. ogledoval verdunsko bojišče, je francoski častnik dejal to, kar sem spet te dni bral, da je na vsak kvadratni meter udarilo več sto granat!

Zapisal sem si tudi prav po besedi govor francoskega ministrskega predsednika na velikonočni torek po radiu:

»Kar se tiče potrebe oboroževanja, če hočete izmeriti neizmernost te naloge, mislite, da je velika Napoleonova armada opravila vse svoje vojske z enim samim puškinim modelom in le z dvojnimi kanoni. Nikoli ni štela več ko 600.000 mož. Na vseh bojiščih ni oddala več ko milijon strel. Že v vojski 1914 pa so zmetali milijardo granat. Danes se bodo

Posnetek podobe Marije Montserratske.

(Glej: »K našim slikam«.)

použile milijarde izstrelkov in naše čete potrebujejo celo vrsto različnih topov, naskakovalnih voz, bojnih ladij in tudi aeroplanov, katerih vzorci se postarajo že v enem letu.

Predstavite si — je nadaljeval minister — ogromni industrijski napor, silno množino sirovin, število zaposlenih rok, neugnanost prevozov, ki jih zahtevajo vojaške proizvodnje orožja!

Da, ta vojska bo trda. Morali se bomo trdo vojskovati, trdo delati, trdo trpeti. Vojna je prišla in z njo najtežje žrtve.

Preden bomo zmagali v vojski, bodo naši diplomatski uspehi odvisni predvsem od naše moči, od števila naših voz, od naših topov, od naših zrakoplovov.«

Italijanski list je pisal: Vsa angleška vojska bo pripravljena že v dveh letih in ne šele v štirih, kakor v svetovni vojni. Kakor da je dve leti jutri popoldne!

Mornariški minister Churchill je pa izdal 1. aprila: »Stvari se motajo tako, da se bo vojska zelo verjetno poostrila. Zavezniki so šest mesecev v vojni. Lahko rečem, da smo čas dobro porabili. Povečali smo čete, utrdili obrambe, pomnožili in uredili sredstva.«

Finančni minister gospod John Simon je pa sredi marca predložil spodnji zbornici v odobritev 700 milijonov funtov šterlingov, kar je približno 175 milijard dinarjev. To bi bili vojni izdatki za štiri mesece, ali za vsak dan poldruho milijardo dinarjev.

Ne smemo pozabiti, da je milijarda tisoč milijonov. V vsakem milijonu je pa dvajset delavskih hišic. Torej vsak dan 30.000 delavskih domov!

Za prihodnje mesece so naročili zavezniki v Ameriki letal za milijardo dolarjev ali v dinarjih plačano nad šestdeset milijard, ali še drugače: naš državni proračun za dobra štiri leta!

Odslej bo Amerika na leto lahko naredila 30 do 40 tisoč letal, Anglija jih je pa že 1918. izdelala 2500 na mesec.

Podobne številke bi mogli navesti za nemško orožje. A rajši zapišimo, kaj so listi prinesli 3. aprila iz vojskujoče se države:

V vsej deželi rastejo bolnišnice kakor gobe po dežju. Pripravljajo jih, da sprejmejo še tako veliko število ranjencev. Po mestih in vaseh, v gradovih in v modernih hotelih, povsod so uredili bolnišnice. Na strehah so naslikani velikanski rdeči križi, ki naj bodo sovražnim letalom za svarilo.

Ko smo v šolo hodili, nam je razlagal gospod katehet, da nam je Adamov greh veliko rano zadal. Takrat smo to bolj malo umeli, a danes prav tisti, ki vero preganjajo, hočejo otipljivo nazorno dokazati, da je podedovani greh velika resnica, ker se vsa Evropa preureja v velikansko bolnišnico.

Kako modro je zapisal sveti oče v prvi okrožnici: »Stiska sedanjega časa na ves glas oznanja, da ima krščanska vera prav. Pretresljiveje bi tega ne mogel povedati noben govornik.«

Na veliko nedeljo pa je dejal: »Vse, kar je iznašel razum, kar je dosegla skušnja in kar je odkrila človeška duhovitost, kakor tudi vse moči, bogastvo in napredek, vse mora služiti vojskovanju in vedno večjemu oboroževanju, ki narode uničuje.«

Kdo more to spremeniti in popraviti? Samo duh Jezusa Kristusa in njegovega nauka, s katerim se mora prešiniti vsa človeška skupnost. Samo Kristusova postava in milost moreta obnoviti zasebno in javno poštenost, postaviti pravo razmerje med pravicami in dolžnostmi, brzdati pretirano željo po osvajanju, potlačiti strasti ter strogo in mrzlo pravico omiliti in spolniti z ljubeznijo.«

Kdaj bo svet to verjel? Saj mu je že Napoleon tako prepričevalno povedal: »Brez Boga se narodi ne vladajo, ampak streljajo.«

A več kot dva tisoč let poprej je končal modri in pobožni Sofoklej igro Antigono z besedami: »Da srečen si, treba ti najprej modrosti. Spokornik se težko priučí na starost modrosti.«
Jos. Šimenc.

Domov

*Vsa pot domov je kakor sen —
po travi grem zeleni.
Kako je topel in iskren
ta žar, ki biva v meni.*

*Pomladno sonce iz neba
svoj topli dih razliva.
Zahvala meni iz srca
vre radostna in živa.*

*In ptička pod nebá obod
drobi popevke svoje:
»Kako sladak si, o Gospod!«
še ona z mano poje.*

*Kar čutim, se popisati
ne da — in ne izreči.
Srce veselo mi drhti
v prelepi, božji sreči.*

Mar. Jelen-Brenčič.

In peklenške sile je ne bodo premagale

(Govor ob proslavi obletnice vladanja papeža Pija XII.)

Ako premišljamo o bojih, trpljenju, uspeh in neuspeh človeštva od davne preteklosti dalje, počenši od Adama pa vse do bridke sedanosti, moramo nujno priti do zaključka: Bivanje na zemlji, na tem svetu, človeka, ljudske družbe za trajno ne umiri, ne zadovolji. Od malega otroka, ki steguje drobne rokice po preprosti igrački, pa do multimilionarja, ki išče bahavega užitka na razkošni jahti, vsem nam je skupna v bistvu ista notranja iskajoča sila, namreč hrepenenje po sreči in veselju, po trajni duševni svetlobi in blagodejnem miru. Vse naše življenje od rane mladosti dalje je prav za prav le teženje in borenje za trajno, pokojno srečo, za razne vsaj na videz blagodejne dobrine, uspehe, ugodja v tej ali oni obliki. Čim več in čim večjih takšnih blagrov nam leskeče iz daljave, tem hujša je naša borba zanje, tem več smo pripravljene pretrpeti za dosego teh vrednot.

Ko imamo že nekaj desetletij življenja za sabo, smo si bržčas že napravili neko osebno kritično sodbo: da nas namreč vsi ti drobni cilji, srečice, ugodja in uspehi za trajno ne zadovolje in ne pomire. Živa prva radost po dosegi neke dobrine naglo popusti, oblaki in meglice življenjske vsakdanjosti se spuščajo doli bolj in bolj ter prekrivajo in zagrinjajo svetlo doživetje. Čas hiti dalje; pred nami so novi smotri in borbe, doživeto se naglo umika v ozadje preteklosti.

Vse to naše zemeljsko življenje se nam zdi kakor šopi prsečih kapljic in curkov iz vodometna naše po sreči hrepenenče duše: vsaka kapljica je drobec, je željica, ki naglo švigne iz notranjih globin, nekam pade in se že razprši ali vsuši.

Ko vse to razmišljamo, se nam nujno stavi vprašanje: Kje, kakšna je in kako bomo dosegli ono srečo in veselje, ki nas bo vse prevzelo ter popolnoma in za vedno popolnilo, utešilo in pomirilo? Vsake poti je enkrat konec, vsaka vodica se nekam izliva, ponikne ali shlapi, vsak oblček na nebu se končno nekje razpusti, ali preide v morje oblakov. Tudi naše hrepenenje po trajni in pokojni sreči mora imeti svoj končni cilj in pristan. Kje neki je ta zadnji ljubi dom za našo nemirno, iskajočo in trpečo dušo?

Na to vprašanje z vso gotovostjo lahko odgovorimo: V tem življenju ga ni;

kdor trdi obratno, se bridko moti, sebe in druge nevarno slepi. Končno blaženo pomirjenje more biti le v onostranstvu po naši telesni smrti, ne na tem svetu. Do tega zaključka nas vodi naše razmišljanje; še več in s popolno zanesljivostjo pa nas o tem pouči katoliška Cerkev, ustanovljena od Boga samega, vsemogočnega in v dobrem vsestransko popolnega, torej tudi nas neskončno ljubečega. Da našo omejeno zmožnost, ki z njo spoznavamo smisel časnega življenja, spopolni, da nas razsvetli in pravilno pouči, zato je dobri Bog poslal na svet svojega lastnega sina, Boga-človeka. Ta pa je za nas trpel in dal življenje; s tem nam je bila široko odprta pot na kraj večnega veselja po telesni smrti. Tja bomo prišli, če bomo svoje strani sodelovali umsko, čustveno in z vo-

Marijina cerkev v Monakovem.
(Stolnica.)

*Šmarnični oltar v Poljanah nad Šk. Loko.
(Delo † Štefana Šubica.)*

ljo. Da ostanejo ti pravci naše življenjske borbe vedno in najstrožje isti ter ostro začrtani, je Bog-človek pred svojim odhodom v nebo dal apostolu Petru oblast, da »kar zaveže na zemlji, bo zavezano tudi v nebesih in kar razveže na zemlji, bo razvezano tudi v nebesih«. S temi besedami in s to podeljeno oblastjo je enkrat za vselej nastalo in postalo papeštvo to, kar je: skala, na kateri stoji neomajno sv. katoliška Cerkev.

Sedaj jasno vemo, kako naj se s svojo dušo umsko, v svojih čustvih in s svojo voljo udeležujemo, da končno dospemo tja, kamor naš duh tako zelo hrepeni. Um bodi luč, ki osvetljuje in ugotavlja resnice vseh vrst; čustva naj dajejo našemu doživljanju živost, pestrost in razmah; volja naj vodi s pomočjo uma in čustev do dejanj.

Ali pa res vidi in zajame človeški um le resnico? Ko bi to držalo, bi ne bilo na svetu toliko različnih naziranj, mnenj, naukov in domnev, toliko razgovorov in bojov v vsakovrstnih, tudi manj važnih vprašanjih in spornih zadevah. Bila bi

bržčas le ena prava vera, eno samo pravilno pojmovanje življenja, dasi bi čustvu in volji v tem okviru še vedno ostalo nepregledno polje za udeleževanje in uveljavljanje.

Da, naš um kljub vsem njegovim sposobnostim še toliko ni jasen in zanesljiv, da bi ljudje, pripadajoči v veliko družino krščanstva, in celo oni, ki jih družijo in spaja vez edine prave vesoljne katoliške Cerkve, katere glava je sam Bog-človek, vsaj v vseh življenjsko važnih vprašanjih bili istih misli in nazorov; neredko pride zastran tega celo do hudega nesoglasja in ločitve duhov. Na ta način sta se od glavnega debla Cerkve odlomili in osamosvojili dve veliki veji: razkolno pravoslavlje in krivoversko luteranstvo. Človeški um, sam sebi prepuščen, je kakor letalo brez motorja: samo toliko se lahko dvigne v višavo, v kolikor ga gori potegne druga krepka sila; pod nebom pa lahko samo toliko časa in v take smeri plava, kakor mu to dopušča lastna teža, trenutni vetrovi in kakovost ozračja.

Človeški duh, po sreči hrepeneč in za večni blagor namenjen, neizogibno in ponovno zaide na stranpota, če mu ne stoji vsaj v poglavitnih vprašanjih življenja ob strani duhovna sila, ki edina more voditi po poti resnice: to je Bog, ki je ustanovil za vse ljudi varno duhovno organizacijo, svojo nezmotljivo, neporušljivo, do konca bivanja človeštva na zemlji trajajočo Cerkev, ki ji stoji na čelu vidni božjinamestnik, papež.

Kar velja za um, to velja hkrati za naše čustveno doživljanje ter za našo voljo. Vprašam vas, kam bi prišlo človeštvo, že umsko utesnjeno in kolebavo, če bi neuravnovešeno čustvovanje — kakor neurejeni plazovi na vse strani se zaganzajočih viharjev — gonilo našo barko življenja? Kam bi prišli, če bi vseh teh nevarnih sunkov ne zadržavalo, ne pomirjevalo in pravne usmerjalo od Boga in od Cerkve razsvetljevano spoznanje, in od božjega Krmarja uravnani kompas pravosti ter lastne vesti?

Kam bi nas zavedla v zlo nagnjena volja, če bi ji ne olajševala dela prava vera, od Boga in Cerkve smotrno gojeno, nadzorovano čustvo? Kam bi nas zavedla volja, če bi našega hotenja ne krepile bogato iz neba prihajajoče milosti?

Le medlo se zavedamo, kaj nam pomeni prava vera, prava Cerkev, a njej na čelu sam božji namestnik. Če ob obletnicah in

Marijina božja pot (romarska cerkev): Otok ob Vrbskem jezeru.

drugih spominskih prilikah proslavljamo papeštvo, je to le majhen izraz vsega onega, kar bi najvedno čutili in česar naj bi se vsekdar zavedali vsi mi kot živi udje edino prave katoliške Cerkve.

Papeštvo je sila, ki ima najbolj zanesljivo zagotovilo trdnosti in varnosti. V zadnji dobi smo čuli o meddržavnih pogodbah, v katerih so velesile zagotovile manjšim državam neko varnost in pomoč, če bi slednje bile napadene. Takšne pogodbe in dogovori gotovo niso brez pomena; toda čim bi bila manjša država res napadena, bo vendarle daleko največje vojno breme zadeto na njena ramena.

Papeštvo kot namestništvo Kristusa, glave vesoljne Cerkve, je neporušljiva, na skali zidana stavba, ki bo po jasni obljubi njenega božjega ustanovitelja in nevidnega poglavarja trajala do konca sveta. To pomeni, da je ni sile, ki bi mogla Cerkev kdaj uničiti, niti med še tako umsko organiziranim človeštvom, niti med ogromno in pogubno duhovno vojsko, ki jo predstavljajo za vedno zavrženi angeli, zli duhovi. Ne dvomno izvirajo vsi posebno nevarni napadi proti Cerkvi, vse zunanje varljive, a v jedru pogubne ideje, boji in gonje zaradi njih proti

papeštvu in Cerkvi iz satanskih vrst. Pa tudi v duši posameznega človeka se v teku življenja marsikdaj, navadno pod videzom lastne notranje borbe, vrši hud dvoboj med tem uničevalcem duš in k Bogu stremečim lastnim jaz-om.

Če je torej sam Bog jasno zatrdil, da Cerkve in papeštva ne bodo zmogle niti te najbolj nevarne peklenške sile, potem smo res lahko prepričani, da smo v okrilju sv. katoliške Cerkve kot njeni udje duhovno popolnoma varni. Če bomo tej ustanovi in njenemu vidnemu poglavarju ostali vdani in zvesti do konca, nam je končna zmaga nad zlom trdno zagotovljena.

Ako nas torej kdo povpraša, kaj nam pomeni sv. oče na čelu katoliške Cerkve, bi mu takole odgovorili: Papeštvo je sijajna luč, ki nikoli ne ugasne; je moč, ki nikdar ne usahne in ki je nobena druga sila ne more uničiti; papež je vodnik, ki je celo nezmotljiv, ko gre za odločilno razlago in obrambo verskih in nравstvenih resnic; je zanesljiv porok za uresničenje naših največjih nad; je blagodejna tolažba in radost, ko smo veselja in miru najbolj potrebni.

Kristusa, glave sv. Cerkve, v njegovi pravi, božje-človeški podobi naše oko ne vidi; vidi pa njegovega namestnika na zemlji: papeža, skalo nepremično, ki bo stala, dokler bo svet stal.

Na tej skali in edino na nji je naša rešitev, je naša končna zmagá, ki nam bo odprla na široko vrata v rajsko veselje, po katerem mi vsi tako hrepenimo.

Dr. Fr. Debevec, zdravnik.

Mir jim daj!

*Mesec maj!
Poln je novega življenja
in pomladnega vrvenja
vsak naš kraj.*

*Krasni maj!
Logi naši polni petja,
trate naše polne cvetja
so sedaj.*

*Topli maj!
Misli naše zdaj hitijo
vse vesele pred Marijo
v sveti raj.*

*Cvetni maj!
Svet pa tlačijo v trpljenje,
ki ogroža mu življenje.
Le zakaj?*

*Še ta maj —
čuj Marija naše želje,
stóri narodom veselje:
Mir jim daj!*

Iva Tušar.

Kluči

P. dr. Roman Tominec, O. F. M.

Večerni razgovori

Osebe: Iste kot pri zadnjem našem večeru in te so: lekarnar, zdravnik, njegova žena Hilda, oče Matevž, župnik. Nocoj pride v družbo tudi pristaš spiritizma, prijatelj lekarnarja uradnik E.

Lekarnar: Ali verjamete, da sem se nocojšnjega večera že kar veselil in prav zato sem vzel s seboj tudi svojega prijatelja E. Navdušen pristaš »duhov« je, pa sem si mislil: naj kaj pametnega sliši.

Župnik: No, le ne govorite preveč samozavestno. Tudi mi imamo svojo jasnost in dovolj trezno gledanje.

Zdravnik: Pa za kaj sploh gre?

Lekarnar: Po mojem računu pride danes na vrsto peti člen apostolske veroizpovedi: »Šel pred pekel, tretji dan od mrtvih vstal.« Pa sem si mislil, pogovor bo na vsak način o mrtvih, o duhovih, o angelih in kaj jaz vem, kaj vse spada v ta okvir.

Župnik: Zdi se, da ste danes bolj razodvedni in samo »novarum rerum cupidus«¹ kakor pa iskatelj resnice. Rad bi vam na srce

položil, da duhovito igrčkanje z resnicami še ne privede do resnice.

Hilda: Pa me zares zanima, kako boste to razložili: šel pred pekel — ali je to kraj, ali stanje, trpljenje ali trepet, ali samo nasprotje radosti ali milosti, saj sama ne vem, kako bi vprašala.

Zdravnik: Veste, gospoda, da sem jaz našo Hildo, ko je bila še moja zaročenka, krstil z imenom »Vprašajček«; zares zna stavljati vprašanja in kar več naenkrat.

Hilda: To je bilo tedaj!

Zdravnik: Ali je danes drugače?

Župnik: Saj je čisto v redu, da nas radoznalost privede do razmišljanja. Samo od tod naj vodi resna želja po jasnosti in zadnji razgledanosti do vprašanj, ki vedno globlje segajo.

Hilda (zdravniku): Samo ustavil si me; torej kako je s to skrivnostjo: »Šel pred pekel, tretji dan od mrtvih vstal«?

Župnik: Da bomo na jasnem, moram navesti besede sv. Pavla (Flp 2, 8), »da se

¹ »Novih reči željan, rodoveden.«

je Jezus ponižal in bil pokoren do smrti, smrti na križu«. Medtem pa, ko je telo Kristusovo počivalo v objemu groba, so že postajale resnica besede, ki jih beremo neposredno za temi vrsticami: »Zato ga je tudi Bog povišal in mu dal ime, ki je čez vsa imena, da se v imenu Jezusovem pripogne vsako koleno teh, ki so v nebesih, na zemlji in pod zemljo.« V predpeklju so ga pričakovale duše onih pravičnih, ki so pred odrešenjem sicer zaslužile nebesa, niso pa bile odrešene krivde izvirnega greha.

Lekarnar: Kako naj si to predstavljamo, da je »šel pred pekel«?

Župnik: S tem je rečeno, da je duša Kristusova po ločitvi od telesa odšla na ta kraj. Cerkveni pisatelji imenujejo ta kraj s prav določenim imenom in sicer: »limbus patrum« (kraj očetov), ki z njim označujejo kraj in stanje čistih in plemenitih pokojnih pred sprejetjem v nebo. »Limbus puerorum« (kraj otrok) pa je kraj in stanje onih duš, ki umrjejo brez osebne krivde, pa so omadeževani z izvirnim grehom.²

Zdravnik: Pa imamo v Svetem pismu še kake podrobnejše misli o tem?

Župnik: Pač. Tako na priliko pri sv. Petru (1 Petr. 3, 19), kjer beremo: »Zakaj tudi Kristus je za grehe enkrat umrl, pravični za krivične, da bi nas privedel k Bogu, usmrten po telesu, pa oživljen po duhu; v njem je šel oznanit tudi duhovom v ječi...« in nekaj sličnega pri sv. Pavlu v pismu do Efežanov. Pa to gre morda za vas vse že predaleč.

Uradnik E: Mene bi res najbolj zajemalo, če že o tem govorite, kako žive duše umrlih.

Zdravnik (malo zbadljivo): Bolj važno je, da so sploh vredne večnega življenja!

Lekarnar: Gospod kolega, zmeraj radi malo vščipnete. Jaz pa si mislim, da naposled več poti do spoznanja vodi. In čisto so prav zablode in gotove zmete pripomogle do zadnjega razčiščenja gole resnice.

Zdravnik: Le da se ljudje po večini rajši oprimejo zmot in še kaj iz svojega »bogastva« pridenejo.

Hilda: Nič ne marajte za to, je vedno takšen.

Župnik: Prav za prav nismo o tem razpravljali, četudi se tega polja, kamor vas vleče, dotikamo. Gotovo je, da duše umrlih žive na svojski način. Sicer je nauk naše vere v tem zelo jasen, da duša in telo tvorita enoto in celoto. Vsaka duša je bistveno svojska in enkratna (= individualna). Ob smrti

² Primerjaj: Braun S. J., Handlexikon der kathol. Dogmatik 321; R. Gschwind, Die Niederfahrt Christi, 1911.

Sveti Dizma: Pri begu v Egipet.

(Glej: »K našim slikam«.)

se duša loči od telesa — vendar pa je težnja v tem, da se po poslednji sodbi spet združita v poveličanju ali v kazni za zavrženo milost.

Lekarnar: Toda bral sem, da so bile človeške duše prvotno ustvarjene kot čisti duhovi, ne kot duša prisojena čisto določenemu telesu, potem pa so za kazen zavoljo greha bile obsojene v ječo človeškega telesa.³

Zdravnik: Ali nisem prej dejal, da ljudje vedno znova kar iščejo novih zmot. Saj se prav s tem sklada tudi nauk tako imenovanih teozofov, ki spet po svoje uče, da duša človekova »potuje« iz telesa v telo. Čim slabše je duša živela v nižje vrste živalsko telo mora iti, dokler se ne očisti.⁴

Hilda: Na vse načine iščejo ljudje zase in za svoje tolažbe in utehe.

Zdravnik: Kot zdravnik vem, če je »diagnoza« (spoznava in presoja bolezni) en-

³ Origenisti — neke vrste puščavniki izza 5. in 6. stoletja, so učili sklicevaje se na Origena, da so človeške duše in tudi duša Kristusova bile prvotno ustvarjene kot čisti duhovi. Ta nauk je bil l. 543 zavržen in obsojen. — Prim. Braun, 232.

⁴ Potovanje duš = metempsychosis. — Prim. Braun, 260.

*Sveti Dizma: Na križu.
(Glej: Naše slike.)*

krat ugotovljena, ne pomaga prav nič stokati: ali strogo zdravljenje, če ni drugače — operacija, ali pa gremo.

Oče Matevž: Poslušam vas, ko se takole menite, pa si mislim, koliko lepše je za nas, ko nam naše vere ne motijo tako čudne, zmotne in blodne misli.

Župnik: Ta zmotna misel o potovanju duš se zdi, da je indijskega izvora, seveda je napačna, zakaj s smrtjo se konča tako imenovani: »status viae«, to je čas priprave, in prične se »status termini«, po naše — dokončana je pot, sedaj sledi plačilo ali kazni.

Uradnik E.: Kako pa sodite potemtakem o »spiritizmu« (nauku o duhovih), ali recimo o okulturnih (tajnih) vedah. Jaz sem odločen pristaš naziranja, da moremo priti z dušami pokojnih v zvezo in se z njimi o važnih rečeh pogovoriti.

Župnik: Ne vem, če preveč ne vprašate. To je namreč zelo široko polje.

Lekarnar: Ne, moj prijatelj bi le rad vedel, kako sodi katoliška Cerkev o teh

rečeh. Jaz sem namreč mnenja, da Cerkev vsega tega načelno ne odklanja, on pa trdi, da je Cerkev ozkosrčna in ne mara niti za razpravljanje, niti se ne meni za dokaze.

Župnik: Cerkev ima za seboj skoraj dvatisočletno modrost in skušnjo, pa je zato previdna in potrpežljiva kot mati. Ne zavrača nobenega otroka; svari in opominja — razsvetljena od zgodaj, kakor je obljubil Kristus, ki ji je Sv. Duha poslal.

Zdravnik: »Okultne« vede in vsa ta šara se mi zdi le beg pred zadnjo resnico evangelija. Nauk o občevanju z dušami rajnih draži živce, evangelij pa ozdravlja.

Župnik: Prvo je tvegana trditve. Ne zanikam pa, da je tu nepopisno široko polje za prevejane lažifilozofe, ki lovijo na svoje drzne trditve in še bolj drzne poskuse lahko-verne ljudi, neredko tudi izobražene. Po eni strani trdijo ti zadnji, da jim njih izobrazba zavira verovanje katoliških resnic, po drugi strani pa nemoteno nasledajo najbolj čudnim trditvam takih pristašev okulturnih ved, meduizma, spiritizma ali parapsihologije.⁵

Uradnik E.: Pa se vendar zelo resni ljudje pečajo s temi pojavi in sam sem bil priča pojavov, ki so me docela prepričali.

Zdravnik: Pa ste iskali dokaze za resničnost doživetja, zakaj živci, domišljija in še zlasti spretnost tako imenovanih medijev (= posredovalcev — živčno izredno občutljivih ljudi) je neverjetna.

Župnik: Ne glede na to Cerkev nikoli ni zavračala možnosti, da se nam pokojni javijo po božjem dopuščanju. Saj prav današnji odlomek veroizpovedi celo to potrjuje: tretji dan od mrtvih vstal. Tudi prividi, jasnovidenja, prerokbe — vse to dopušča, toda vedno pod strogo znanstveno lučjo. Nikoli ni Cerkev naklonjena razlagam, ki sklepa jo iz nadnarave, kjer je možnost naravnega izvora.

Uradnik E.: Pa če se vam prikaže čisto jasno oblika pokojnega?

Župnik: Ne oporekam možnosti take pojave, oporekam pa, da bi duhove svojevoljno lahko klicali. Zaeno pa trdim, da je ob takih prilikah nemogoča stroga znanstvena presoja, ker se vrše vse take seje pri močno zasenčeni rdeči luči.

Lekarnar: Ali potem ti pojavi niso resnični? Ali so lažni? Ali izhajajo od zlih duhov?

⁵ »Parapsihologija« je skupno ime za okultizem (= occultus pomeni: skrit, tajen), spiritizem itd. Kongregacija obredov je 26. avg. 1917 odločila, da je za katoličana vsaka udeležba pri spiritističnih sejah nedopustna, četudi pravijo, da »ne verjamejo«. Za znanstveno raziskavanje ta odločba ne velja. Prim. Dr. Buchberger M., Lexikon für Theol. und Kirche 1937, IX, 729 sl..

Sveti Dizma: Po smrti.

Župnik: Lahko so resnične, saj je znana knjiga Dr. Roberta Klimscha »Ali mrtvi živé?«,⁶ ki se peča v 19. poglavjih s temi vprašanji. Lahko pa tudi lažne, od »posrednih oseb«, medijev, samohotno ustvarjene, lahko pa tudi izhajajo od zlih duhov. Od teh vedo povedati veliko zelo znani in resni pisatelji.

Zdravnik: Mene predvsem objema pri tem razgovoru ena sama misel: Živeli bomo večno. Naši pokojni so mrtvi za nas le v toliko, v kolikor so brez telesa, niso pa mrtvi sami na sebi in niso mrtvi za Boga in ne med seboj. Mrtvi živé. Toda to življenje ni brez jasne zavesti, zakaj duša mora predvsem spoznavati, če namreč tega ni, potem tudi o nesmrtnosti ni govora.

Župnik: Da dam odgovor gospodu uradniku, naj še povem, da je čisto gotovo možno, da se duhovna bitja iz vrst zlih duhov poslužijo svoje inteligence in si nadenejo osebne znake znanih pokojnikov ter spretno igrajo njih vlogo. To potrjuje tudi osebni zdravnik velikih papežev Pija X. in Leona XIII. — Dr. Lapponi.⁷

⁶ Dr. Robert Klimsch, *Leben die Toten?* Verlag Styria 1937.

⁷ Prof. dr. Lapponi, *Hypnotismus und Spiritismus, Eine medizinale kritische Studie*, Leipzig 1906, str. 224, 253 sl.

Zdravnik: Poudariti pa moram, da je spiritizem in negovanje tako imenovanih »okultnih« ved škodljivo za vse, ki se ne pečajo z njimi s strogo znanstvenega stališča. Ne bom pripovedoval na široko, mimogrede pa omenjam iz svoje skromne skušnje, da sem že doživel pri drugače zdravih ljudeh popolno živčno strtost prav na podlagi takih spiriističnih poskusov. Zato svetujem ne samo kot katoličan, temveč tudi kot zdravnik: roke proč! To je polje za resne in globoke znanstvenike!

Lekarnar: Toda, ali ni prav okultna veda premnogim odprla oči za nadnaravno življenje?

Župnik: Da, za hip! Potem pa pride zraven velika laž zlih duhov, ki vse prevara in preslepi. Le berite sv. Pavla pismo do Timoteja (1 Tim 4, 1): »Duh pa razločno pravi, da bodo v poznejših časih nekateri od vere odpadli, ker se bodo vdali zapeljivim duhovom in demonskim naukom onih, ki hinavsko govore laži.«

Hilda: Bog nam pomagaj! Od vsepovsod nam prete nevarnosti.

Oče Matevž: Zato pa bodimo veseli, da smo na skali, ki je peklena vrata ne bodo premagala.

Zdravnik: In tole me veselega dela: znanost, ki je resna, je zmeraj prijateljica resnice in čiste vere. (Dalje prihodnjic.)

Tiste dni je Gospod govoril

Ko smo slišali nekatere primere, kako je Gospod Bog na mnogotere načine govoril z ljudmi Stare zaveze, pa danes pogledjmo še nekatere primere iz Nove zaveze.

Zaharija daruje v templju, pa se mu prikaže angel Gospodov in mu prične govoriti: »Ne boj se, Zaharija, zakaj uslišana je tvoja prošnja: tvoja žena Elizabeta ti bo rodila sina in daj mu ime Janez.« (Lk 1, 13.) Nekaj mesecev pozneje govori isti angel v Nazaretu Mariji: »Ne boj se, Marija, zakaj milost si našla pri Bogu. Glej, spočela boš in rodila sina, ki mu daj ime Jezus.« (Lk 1, 31.) Obema je govoril isti angel v imenu istega Boga. Vendar vemo, da je Zaharija dvomil, Marijo pa Elizabeta blagruje, ker je verovala.

Kmalu je angel Gospodov pozival Jožefa, naj ne zapušča Marije, svoje zaročenke; potem spet, naj beži v Egipt, in po nekaj letih, naj se vrne iz Egipta. Dobri Jožef je poslušal in verjel naročilu božjega poslanca, in vselej je bil lahko zadovoljen, ker ga je poslušal. Pomislimo samo, kaj bi bilo, če bi bil Jožef delal po svoji glavi in po kakšni morebitni človeški trmi...

Naposled pa je govoril Gospod svetu po svojem ljubem Sinu. Kaj je bila posledica tega govorjenja? Mnogi so ga poslušali in so sprejeli njegovo besedo za resnično in so se je z vso ljubeznijo oklenili. Drugi so ga pa tudi slišali govoriti in učiti, a so sprejemali njegovo besedo z dvomom, nekateri celo s pismehom; mnogi so jo naravnost odklanjali in pred njo trepetali. Slišimo jih iz evangelija govoriti o nekem tesarjevem sinu, čujemo jih povpraševati, kako zna ta človek brati, ker se ni učil, slišimo jih govoriti, da celo Boga preklinja, slišimo jih zabavljati, da je njegov govor trd, kdo ga more poslušati!

Predstavimo si samo tisti prizor iz Kafarnauma, ko Jezus govori svojo pomenljivo besedo o kruhu življenja. Ko Jezus pove svojo besedo: »Jaz sem kruh, ki sem prišel iz nebes,« začne del poslušalcev godrnjati: »Ali ni ta Jezus, sin Jožefov, čigar očeta in mater mi poznamo. Kako sedaj ta govori: 'Iz nebes sem prišel?' (Jan 6, 41—42.) Prejšnjega dne so jedli iz njegovih rok vsakdanji kruh in so mu verjeli; iskali so ga, da bi ga postavili za kralja; ko govori isti Jezus o kruhu življenja, se pa nad njim pohujšujejo in njegovi besedi ne verjamejo! Pa Jezus vztraja pri svoji besedi in govori še dalje: »Kruh, ki ga bom jaz dal, je moje meso za življenje sveta.« (Jan 6, 51.) Pa se spet oglasi nova skupina Judov: »Kako nam more ta dati svoje meso jesti?« (Jan 6, 52.) Zgražajo se nad njegovo besedo in je nočejo sprejeti. Ko pa Jezus le

še ne odstopi od svoje trditve, se celo nekateri njegovih doslej zvestih upro in pravijo: »Trda je ta beseda, kdo jo more poslušati?« (Jan 6, 60.) Še odvrnili so se od njega, kakor bi hoteli reči: Saj ni pri zdravi pameti, meša se mu. Naposled se obrne Gospod še naravnost na svoje apostole in jim reče: »Ali hočete oditi tudi vi?« Šele tu, med najzvestejšimi, mu odgovori Peter res z apostolsko, z verno besedo: »Gospod, h komu pojdemo? Besede večnega življenja imaš in mi verujemo in vemo, da si ti Kristus, Sin božji.« (Jan 6, 68—69.) Torej šele ti so hoteli ostati pri Jezusu.

Tako je bilo v Novi zavezi, ko nam je Bog govoril naravnost po svojem edinorojenem Sinu. Kako pa je bilo v Stari zavezi? Morda ste radovedni?

Pa poslušajmo! Govoril je v tistih dneh Gospod Bog po Noetu in napovedal vesoljno razdejanje s povodnijo; toda — kakor pripoveduje sama večna božja Resnica — se ljudje za božjo napoved niso nič menili. Jedli so in pili in se ženili in svoje hčere možili, dokler ni prišel potop in uničil vseh... Ali pa nemalo po tistih dneh, ko je govoril Gospod Bog slovesno med gromom in bliskom nam vsem znanih deset zapovedi. Kako je takrat ves Izrael slovesno obetal: »Vse kar je govoril Gospod, bomo storili in bomo pokorni!« (II Moz 24,7.) Pa je preteklo komaj mesec dni, ko se je Mozes mudil na gori Sinaju, pa je že prav isto ljudstvo prišlo k Aronu in zahtevalo od njega: »Naredi nam bogov, ki bodo hodili pred nami, zakaj ne vemo, kaj se je prigodilo Mozesu... In Gospod je še na gori govoril Mozesu: Idi, stopi doli; zakaj grešilo je tvoje ljudstvo, ki si ga izpeljal iz Egipta.« (II Moz 32, 7.)

Ali ni to poročilo kakor vsakdanja zgodba iz življenja človeškega rodu? Ali ne obe-tamo tudi mi na vsa usta zvestobe Gospodu in jo tisti trenutek brezskrbno odpovemo?

Bilo pa je v dneh preroka Jona. Mož je bil po božjem naročilu poslan v Ninive pokoro oznanjevat. Poskusil se je izmuzniti božjemu povelju, pa ni šlo. Ko se je naposled Bogu le podal in šel, kamor ga je klical. Tiste dni je bilo izdano v Ninivah kraljevo povelje, kakršnega menda vesoljna človeška zgodovina ne pomni: »Ljudje in živina, govedina in drobnica naj nič ne pokusijo, tudi naj ne hodijo na pašo, in vode naj ne pijejo... in slednji naj se vrne s svoje hude poti, in od krivice, ki tiči v njegovih rokah!« (Jon 3, 7.)

To kraljevo povelje se je tudi do pičice izvršilo. Kdo se bo čudil, če je potem Jona moral v svoji knjigi zapisati, da je Bog milostljivo odvrnil hudo, katero je Ninivljanom

»Ob četrtni nočni straži pa je Jezus šel k njim, gredoč po morju... Ogovoril je učence: ‚Bodite brez skrbi, jaz sem; ne bojte se!‘«

zagrozil storiti, in spričo take vestne pokore in spreobrnitve tega ni storil. Pa ne pozabimo, da so Ninivljani bili pogani!

Nič se ne bomo čudili Gospodovi besedi, ko je klical trdovratnim mestom svoje lepe zemeljske domovine: »Gorjé ti, Korozain, gorjé ti, Betsajda! Zakaj, če bi se bili v Tiru in Sidonu — (v dveh poganskih mestih) — zgodili čudeži, ki so se zgodili v vama, bi se

bila zdavnaj spokorila v raševini in pepelu. Toda povem vama, Tiru in Sidonu bo na sodni dan lažje ko vama. In ti, Kafarnaum, se boš mar do neba povzdignil? — do pekla se boš pogreznil! Zakaj, če bi se bili v Sodomi zgodili čudeži, ki so se zgodili v tebi, bi bila ostala do današnjega dne. Toda povem ti: Sodovski zemlji bo na sodni dan lažje ko tebi!« (Mt 11, 20—24.) J. Langerholz.

Krščanska družina

Za naš bodoči rod

Za naš bodoči rod se bije hud boj, boj na celi črti, na celi fronti in vseh njenih odsekih. Kajti komur pripada mladina, pripada bodočnost.

Toda — ali bo sploh kaj bodočega rodu?

Ko se je Faraon protivil ukazu Gospodovemu ter ni hotel izvoljenega ljudstva pustiti iz suženjstva, je poslal Bog nad Egipet strašne kazni. Ko prvih devet ni pomagalo, je pa »Gospod sredi noči udaril vse prvorojeno v Egiptovski deželi, od prvorojenca Faraonovega, ki je sedel na prestolu, do prvorojenca jetnice, ki je bila v ječi, in vse prvorojene

živali. In vstal je ponoči Faraon in vsi njegovi služabniki in ves Egipet. In nastalo je veliko vpitje po Egiptu, zakaj ni bilo hiše, v kateri bi ne bil ležal mrlič...«

To uničevanje je povzročil maščevalni angel. Danes pa se zdi, kakor da so ljudje v nezaslišani okrutnosti sami prevzeli vlogo poslanca smrti. Tajni samomor uničuje narode. Pomor betlehemskih otrok, zaukazan po trinogu Herodu, je le medla senca tega, kar se med nami vrši. Strašno je to. In to zlo se je že razširilo med našim ljudstvom ter žre naš bodoči rod, še preden se rodi...

Strah in groza sta obšla vse še zdrave narode. Nekatere države so nevarnost in hudobijo tega ljudskega razkroja že spoznale in pričele boj, da bi se izognile poginu. Med zadnjimi tudi poprej klasična dežela bele kuge — Francija. Zato pa je tudi njena tozadevna zakonodaja, kot se zdi, najboljša. Toda — bo li to dovolj? Ali bo to pomagalo? Ali bo vse to naš bodoči rod rešilo smrti — pred rojstvom? Smrti, ki jim prihaja iz rok njih lastnih mater! Voditelje držav in druge uvidevne može to vprašanje močno skrbi.

Država more dati zakoncem, staršem kot nagrado za njih zvestobo napram naravnim zakonom, za njih požrtvovalnost in njih trud pri reji in vzgoji otrok, to, kar ima: denarja in časti. Popolnoma pravično in prav je, da država starše za njih zvestobo nagradi, da jih odlikuje ter jim lajša njih skrbi; saj je ta služba, ki jo vrše za državo, gotovo večjega pomena, kot pa služba marsikaterega javnega uradnika ali nastavljenca, ki živi le sebi. Družinske doklade in druge določbe socialnega zakonika, vsa ta skrb države za močne in zdrave družine, je torej popolnoma umestna in pravična ter bi morala biti — vsaj pri nas — še spopolnjena. Toda, bo li to dovolj? Je li res vprašanje bodočega rodu le vprašanje socialnega reda?

Kakor pa je državi veliko na tem, da so družine zdrave in močne, prav tako tudi Cerkvi. Kakor se namreč država obnavlja in pomlaja ter sestavlja iz družin, tako tudi

Cerkev sloni na družini in njenih članih, vsaj po svoji človeški plati. Toda ne le skrb za lastni obstoj sili Cerkev, da se neprestano briga ohraniti krščansko družino zdravo in čisto; naklada ji to dolžnost tudi njeno vzvišeno poslanstvo kot vzgojiteljice in matere vseh ljudi.

Naša mati sv. Cerkev nas hoče in mora vzgajati za nebeško slavo, za svetnike. Od svojega nebeškega Ustanovitelja je prejela tudi potrebne pripomočke za to; tudi za zakonski stan, za roditeljski poklic, ki je tako številnim kristjanom od Boga določena in zato za njih najbolj varna pot v nebesa. Mora pa sv. Cerkev skrbeti, da se po družinah ne razpasejo kaka naziranja ali kvarno prepričanje, mora gledati, da se ne vgnezdijo v to od Boga posvečeno celico človeštva pregrešne razvade, ki bi postale potem tolikim dušam zanke satanove in početek pogube.

Naloga sv. Cerkve in njenih služabnikov je, da razkrinkajo vse lažipreroke ter pobijajo vsako moralno bolezen in pregrešno zlorabo. Še važnejše pa je, da Cerkev podpira in goji vse, kar je dobro in zdravo, da pokaže tudi kolika sreča in blagoslov je za zakonca sama in za vso družino vsak — otrok, ki se je rodil po božji volji, vsled vestnega spolnjevanja vseh božjih in naravnih zakonov. In ravno s tem Cerkev prevzame najplemenitejši in najbolj učinkoviti del skrbi in boja za naš bodoči rod. P. Mih. Mlekuž, benediktinec.

Mračna podoba slovenske družine... V Ljubljani je imel 13. januarja t. l. predavanje ravnatelj Higijenskega zavoda dr. Ivo Pirc o slovenski družini. Vse, kar je povedal, je zanikajoča, žalostna označba v spričalu o nravnem stanju slovenskega družinskega življenja. Povzamemo samo glavne ugotovitve iz govora gospoda predavatelja:

Rojstva padajo od leta do leta, ne pa poroke.

Rast prebivalstva v Sloveniji je najmanjša v državi.

Uničevanje nerojenih raste v stotine in stotine.

Vsak deveti slovenski otrok je nezakonski.

Alkoholizem pospešuje umrljivost.

To je uničevalna, poniževalna, usodna statistika, ki kaže, kako se slovenski narod duševno in telesno ugonablja. Kdo je, ki bi si upal trditi, da Katoliška akcija ni potrebna, ko vidimo razdejanje, ki bo v doglednem času naš narod uničilo, če se ne strnejo vsi dobromisleči v obrambo v organiziranih vrstah Katoliške akcije!

Lep nauk je dobrodošel, četudi pride iz ust tujerodnega človeka. Na praznik Kristusa Kralja je govoril Marij Besson, škof lozanski in friburški, katoliški mladini in naglasil naslednji nauk:

»Katoliška mladina, živi v domači družini po zgledu Zveličarjevem! Če si še v oskrbi staršev, si prizadevaj, da jih boš spoštovala in uvaževala njih voljo, njih ukaze, prav po zgledu Zveličarjevem. Ako si že dorasla in nisi več v družinski skupnosti, ohrani to, kar si dobrega prejela v družini. Bojuj se proti poželenju oči, proti poželenju mesa in proti napuhu življenja; z njim (napuhom) se človek začne odtujevati Bogu. Na ta način boš ostala pobožna mladina, boš ostala čista mladina, se usposobiš, da moreš prejeti temeljne pogoje kraljestva Kristusovega na zemlji: krščansko družino.«

Tečaji za katoliške neveste, mi bi rekli »spopolnjeni gospodinjski tečaji«, so vpeljani v Baselo v Švici. Namen teh tečajev je: gojiti predvsem krščansko družinsko misel; seveda hočejo ti tečaji doseči, da se bodo neveste usposobile v praktičnem gospodinjstvu kot

vzorne bodoče gospodarice in matere; predvsem se bodo pa uvajale v duha pravega katoliškega družinskega življenja. Zato obsega učni red naslednje predmete: nauk o življenju, vzgoja za domačnost, prvi verski pouk otrok.

Obramba družine. V skupnem pastirskem listu so lani češki škofje nastopili za varstvo krščanske družine v dušnem in telesnem pogledu. Besede so naslovili predvsem na vse, ki imajo kaj vpliva na kino, gledališča, radijske postaje, na časopise in njih urednike, na pisatelje romanov, na prireditelje razstav in sploh na vse, ki ustvar-

jajo javno mnenje. Skofje jih s toplim opominom rote: »Odstranite iz svojega področja kvarne vplive, ki uničujejo zlasti pravo družinsko mišljenje. Ne delajte pohujšanja v tem oziru. Ne obtežujte vesti s silno odgovornostjo, ki jo imate kot javni činitelji.«

Poslanica opozarja nato voditelje gospodarskega življenja, da omogočajo mnogoštevilnim družinam dostojno preskrbo. »Ne delajte jim težav v stanovanjskem vprašanju; ne dražite na umeten način neobhodno potrebnih živil, da bodo mogli tudi revni očetje in matere preživljati svoje družine.«

Marijine družbe

»Kdor spolnjuje voljo mojega Očeta...«

Pravijo, da so ženske po naravi bolj nagnjene k pobožnosti kot moški. To je nekoliko resnično. Celo sv. Cerkev jih imenuje »pobožni ženski spol«. Iz pobožnosti naj bi ženska zajemala tiste duhovne moči, ki so potrebne, da more v borbi življenja zmagovati in svoje poklicne dolžnosti dobro spolnjevati. Toda k pobožnosti smo poklicani vsi, tudi možje in fantje. Vsak človek že po naravi hrepeni k Bogu. In prav ta osebna zveza človeka z Bogom je pobožnost.

Zakleti sovražnik vsake prave pobožnosti je satan, ki se je pobožnosti, prijateljski zvezi z Bogom z uporom za vedno odrekel. Ta zapeljivec skuša vernike odtrgati od pobožnosti, in če tega ne more, zapeljati jih v napačno ali v krivo pobožnost.

*

Če pobožnost prav umevamo, bomo brž spoznali, da je precej redka in da je marsikdo, ki se sicer šteje za pobožnega, nima. Kako to?

Glejte! Prava pobožnost spolnjuje božjo voljo: dela dobro in se varuje hudega. »Kdor spolnjuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih, ta je, ki me ljubi,« ta je v resnici pobožen, zatrjuje sam Gospod. Ali z drugo besedo: pobožen je, kdor vse: svoje mišljenje, govorjenje in svoja dela uravnava po Bogu, po božji volji. (Po Bogu = pobožen.)

Predvsem se resnično pobožen kristjan mora trajno varovati vsaj vsakega smrtnega greha. To ni težko, saj vesoljni cerkveni zbor

v Tridentu uči: »Vsak kristjan se z božjo pomočjo more trajno varovati vsakega smrtnega greha.« Iz tega sledi, da oseba, ki kljub svoji zunanji pobožnosti še vedno ljubimkuje s kakim smrtnim grehom in se skoraj po vsaki spovedi vanj povrača, v očeh božjih ni pobožna, pa naj še toliko moli. — Dekle, ki vsak dan redno opravlja gotove molitve in vsak mesec prejema sv. obhajilo, pa noče pustiti grešnega znanja in se noče držati navodil svojega spovednika in zato pada globlje in globlje v smrtne grehe, je daleč od pobožnosti. Isto velja za fanta, moža in ženo. Fant je započel znanje z namenom, da sklene sveti zakon. Kdaj pa? Ko odsluži vojaško dolžnost, pa še na naboru ni bil! Ko mu oče izroči gospodarstvo, pa je ta še zdrav in krepak in je še polno bratov in sestrá pri hiši! Pa se shaja z zaročenko podnevi in ponoči na skrivaj in brez nadzorstva, kar niti takrat ni dovoljeno, ko sta že na oklicih. Kajpada bližnja priložnost rodi svoje grešne sadove. »More li človek v svojih nedrjih skriti ogenj, da bi se njegovo oblačilo ne vnelo? Ali more po žerjavici hoditi, da bi se mu ne užgali podplati?« svari mlade in stare Bog Sveti Duh, ki najbolj pozna našo slabost. Pri takih ni sluha ne duha o pobožnosti. Vprav nasprotno zlasti takrat, če taki mladi grešniki svoje smrtne grehe pri spovedi zamolče ali pa tako prikrijejo, da spoved ni bila odkritosrčna, da je bila neveljavna.

*

Lahko se pa zgodi, da kdo ni v prav nobeni radovoljni bližnji priložnosti za greh, pač

*Novi zagrebski pomožni škof
dr. Josip Lach.*

pa je sam sebi taka bližnja priložnost, ki jo vedno s seboj nosi. To je naše slabo nagnjenje k — poželenju mesa, oči ali k napuhu življenja. Tako se zgodi, da tudi v resnici pobožna oseba časih pade v kak smrtni greh; morda samo v mislih, željah, pogledih ali kakor koli »ruši tempelj božji«. To se utegne zgoditi takim, ki so dalj časa živeli v smrtnih grehah, pa so se končno vendarle spreobrnili. Po čem se pa spozna, da je kaka oseba kljub padcu v smrtni greh — vendarle pobožna? Po tem, da se takoj in z vsem zaupanjem obrne do Marije, ki je pribežališče grešnikov, in v njenem naročju obžaluje svoj greh s popolnim kesom in nikdar ne dopusti, da bi sonce zašlo nad njenim neodpuščenim smrtnim grehom.

*

Najhujša hinavščina v pobožnosti je pa tako imenovana farizejska pobožnost. Ta namreč skrbi samo za zunanji pobožni videz pred predstojniki, tovariši in tovarišicami in pred vso faro. Takšna farizejska oseba je v zunanjih pobožnostnih vajah zelo natančna. Svete zakramente, če le more, redno prejema in še večkrat ko drugi, toda nevredno! V spovednici hlini popolnost. Spoveduje se samo človeških nepopolnosti, smrtne grehe pa za-

molčuje in je ni prav nič strah z božjimi ropi izzivati pravičnega Boga!

Takšne osebe so na zunaj vse ponižne in krotke, a znotraj polne gnilobe, »pobeljeni grobovi« — živi mrliči! Zares srečni so takšni nesrečni kristjani, ako jim Bog ob misijonu ali ob duhovnih vajah nakloni milost dolge spovedi.

*

Iz povedanega smo lahko razumeli, da prava pobožnost še ni v številnih dnevni molitvah, tudi ne v pogostnih sv. mašah in obhajilih in še manj v svetinjah, škapulirjih, pasovih in rožnih vencih, ali morda samo v vpisu v kako bratovščino, a mpak v ljubezni do Boga. In ta ljubezen mora biti vsaj toliko velika, da redno zavrača smrtni greh. Kajpada je zato treba samozataje, ki je duša prave pobožnosti, kakor je rekel Jezus svojim učencem: »Če hoče kdo priti za menoj, naj se odpove samemu sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj« (Mt 16, 24).

Seveda naj zgorajšnje pripombe nihče napak ne razume, kakor da hočemo razne verske vaje in druge pomočke krščanskega življenja zapostavljati. Nikakor ne! Bratovščine in druge družbe so na vso moč koristne; molitev, sv. maše in obhajila so najuspešnejša sredstva, da se ohranimo na črti prave pobožnosti in živimo tako, da je naše življenje vsaj v glavnih potezah podobno Kristusovemu brezgrešnemu življenju. To se pa zgodi, ako se za vsako ceno varujemo smrtnega greha, ako živimo v ljubezni božji.

Ako pa kdo misli, da je zaradi tega bolj pobožen ko drugi, ker več moli, večkrat k sv. maši ob delavnikih gre in se večkrat obhaja ko drugi, se lahko zelo moti. Samo takrat si bolj pobožen ko drugi, ako v svojem življenju ljubiš Boga bolj ko drugi. »Vera, upanje, ljubezen, to troje, največja pa je ljubezen.« uči sv. Pavel.

Je pa res, da se nekateri že leta in leta varujejo smrtnega greha, a na poti pobožnosti nikamor naprej ne pridejo. In zakaj ne? Zato ne, ker niso v malem zvesti, kajti: »Kdor je v malem zvest, ta bo postavljen čez veliko.« In tisto malo so naši vsakdanji mali grehi. Kdor hoče v pobožnosti napredovati, se mora boriti tudi proti malim grehom. Svetniška pobožnost stoji na stališču: »Raje umreti, ko pa v e d o m a storiti mali greh!«

Sv. Terezija Deteta Jezusa se je že od svojega desetega leta, t. j. od svojega prvega obhajila dalje, borila na življenje in smrt proti vsakemu malemu grehu. Še nežna je v tem boju tako napredovala, da je 14 letna svojemu očetu izjavila: »Sedaj premagovanj ne bom nič več štela, ampak se bom v vsem prema-

govala in delala po volji Jezusa.« Vsak najmanjši greh je sproti popravila s skesanim vzdihom: »Moj Jezus, usmiljenje!« Tako je Mala sv. Terezija nadaljevala tudi v samostanu in v devetih letih dosegla svetniško čast

in odliko, da jo časti ves katoliški svet kot veliko priprošnjico novejše dobe! Sledimo ji, če ne z geslom: »Raje umreti, kot mali greh storiti«, pa vsaj z geslom: »Raje umreti, kot smrtni greh storiti!«

Dr. Knavs Fr., C. M.

KA in MD

5. Šola, šolal

»Dekleta! Iti pa mora, smo zadnjič rekli, ali ne?« je začel voditelj novo zborovanje.

»Tako smo rekli, da,« je kar vmes padla Potoglavova Neža. »Pa to ste dejali, da nam vsem primanjkuje odločnosti in poguma.«

»Resnica! Se danes mi doni na ušesa tisti očitok iz opravila velikega četrtka: Kaj spite? Vstanite in molite, da ne pridete v skušnjava. Ali Juda pa ne vidite, kako ne spi, ampak hiti, da me Judom izda? — Ne pustimo, da bi se nam katoličanom očitalo, da smo preboječi, prebojazljivi in prezaspani, ko neverniki in nekatoličani svobodno rujejo zoper Cerkev božjo!«

»Kaj menite, kaj je temu vzrok?« je ravedno zaprašala Mahkotova.

»Šole smo vsi potrebni, šole, šole,« je ponovil voditelj.

»Brrrrr, šole, šole!« se je nekaterim dekletom povesil obraz, češ ali nimamo še dovolj šole! »Šola je vendar za otroke, ne pa za nas,

ki že gledamo po možitvi,« so nekatere uganile in si mislile, da so izrekle veliko modrost.

»Ne zamerite moji odkriti besedi, če vam naravnost povem, da nam je potreba več Katekizma.«

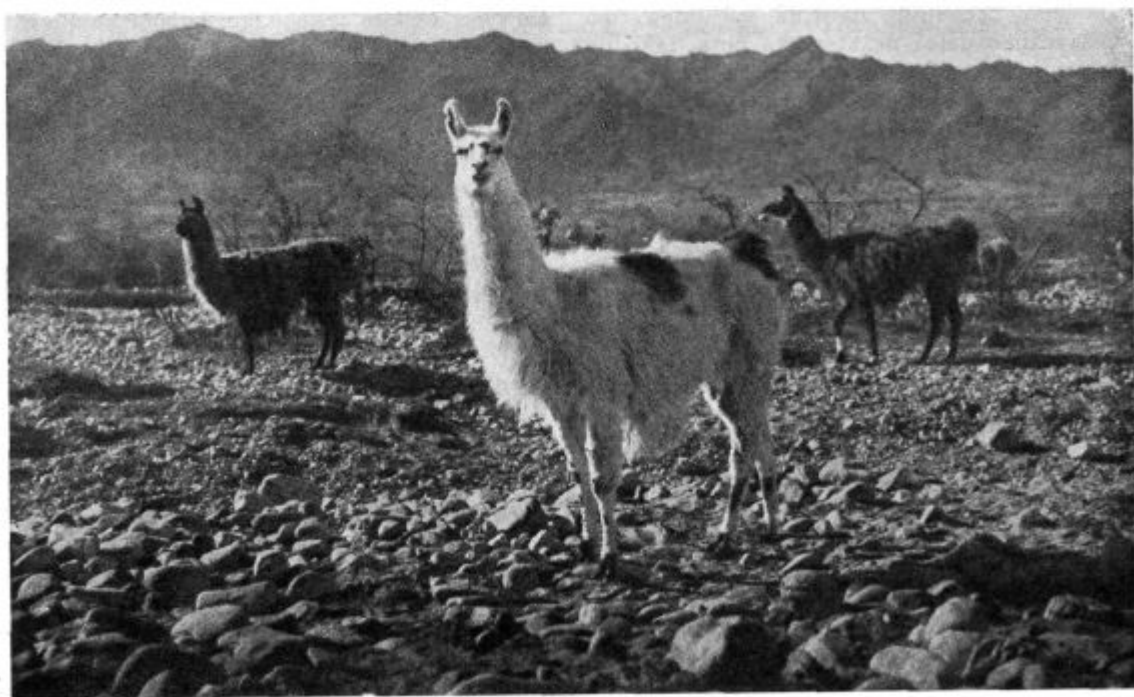
»Veeč Katekizmaaa!« je spet nekaterim ušlo.

»Da, več Katekizma.«

»Pa to je vendar knjiga za otroke,« je modro pripomnila Trpinčeva Rozala in pričakovala, da bo žela pohvalo svojih tovarišic.

»Prav si povedala. — Katekizem je knjiga za otroke — s v. k a t o l i š k e C e r k v e,« je posegel voditelj v to razlago in prehitel vse druge, ki so morebiti na tihem res pele hvalo Trpinčevi Rozali. Sedaj pa še toliko časa niso dobile, da bi se ji dobrohotno nasmehnile.

»Katekizem ni za nas,« je ušlo Potoglavovi.

Pogled na Andski gorski greben (Kordiljeri) v zahodni Argentini. Tam nekje je grob izseljenskega duhoonika Kastelca. (Glej poročilo!) — Na sliki so tri lame (ovčje kamele).

»Katekizem je knjiga življenja,« je pričel razlagati voditelj. »Zaslužil bi, da mu napišejo na naslovno stran besede: To stori in boš živel! Knjiga katoliškega življenja je naš Katekizem, zato knjiga katoliške akcije.

Večkrat vidite po naših krajih hoditi tujce s knjigami v rokah. V teh knjigah imajo popisane znamenitosti naših in drugih krajev, ki bi jih bilo vredno pogledati; v njih imajo popisano pot, ki vodi in drži do teh znamenitosti. Veste, da bi tako knjigo doma lahko predelali in prebrali, preden gredo na pot. Toda boje se, da bi v znani človeški pozabljivosti ali površnosti marsikatero znamenitost prezrli in si je ne ogledali; zato pa vzamejo tako knjigo s seboj. Če bi si hoteli pozabljeno znova ogledati, bi jim to vzelo preveč draga časa in denarja.

»Saj imajo ti ljudje res dosti časa in gotovo še preveč denarja, zato pa hodijo po svetu. Mi imamo pa preveč dela in premalo denarja, zato pa moramo ostati doma,« je poslegla v to razpravo Mahkotova.

»Morebiti prav trdiš, da imajo taki ljudje dovolj denarja. Vendar pa delajo modro in previdno, da nimajo zastran svoje pozabljivosti preveč stroškov in izdatkov. Mi katoličani pa se radi hvalimo, da imamo ves Katekizem že iz časa svojih šolskih let v glavi. Nič ne rečem; morebiti ga res imamo. Toda nemalokrat po njem ne živimo, nemalokrat in celo v odločilnih trenutkih življenja mu odpovemo in zavozimo daleč na stranska pota, tako da se nam je kar težko vrniti nazaj na pravo pot.»

»To pa rečem, da sem doslej vedno tako živel, kakor sem se učila pri krščanskem nauku v šoli,« je ušlo celo Kovačevi z malo pohvalo lastnega življenja.

»Tebi, Pepa, in drugim nič ne očitam,« se je nekako opravičeval voditelj; »toda nikar ne mislimo, da smo mi že cela in vesoljna katoliška Cerkev. Mi smo samo majhen dro-

bec tiste ves svet obsegajoče verske družbe, ki naj vodi vse ljudi k večnemu življenju. Resnica pa je, da tudi tisti, ki mislijo, da so dobri, da so najboljši katoličani, prevečkrat zdrknejo s pravega pota. Biti bi morali kakor svetilka, ki sveti vsem ljudem v hiši, pa ne morejo biti, ker jim primanjkuje olja krščanskega življenja. To olje pa bi zajemali prav iz Katekizma. Katekizem znati in po njem živeti je dvoje. Kakor je dvoje biti izučen mojster in biti dober mojster. Izučenega mojstra naredi učenje, dobrega mojstra pa dela vaja, obilna vaja.»

»Torej se nam ne bo treba učiti Katekizma na pamet?«

»Ne na pamet, pač pa moramo, če hočemo biti dobri in delavni člani KA, znati dati katekizmovim naukom življenje. Zakrament Katoliške akcije je sv. birma. Ta zakrament nam daje milost, da moremo stanovitno po sv. veri živeti. Da bomo pa res stanovitno po sv. veri živeli, se moramo življenja po navodilih vere vaditi! Noben izmed nas ni padel kot izučen in kot delaven katoličan iz nebes.»

»Kako bomo pa to speljale?«

»Katekizem in njegova beseda nam mora preiti v meso in kri; njega poslušajte in po njem se ravnajte. Zdad pa pride k nam katoličanom kdove kakšen marksist in nam začne trobiti na ušesa, da ni vse skupaj nič res, kar smo se učili v Katekizmu, da je Katekizmov zahteva nekaj nemožnega, da je greh nekaj naravnega... in tako dalje; mlačni katoličani pa takim prerokom kimamo in jih hvalimo, češ šele sedaj so se nam oči odprle, sedaj šele vemo, kaj je prav...«

»Nam pa govore, da hočemo svet na glavo postaviti.«

»Ne na glavo, ampak na noge, na lastne noge; zakaj na glavi stoji sedaj. H Kristusu nazaj ga moramo pripeljati! To je in bo veliko delo Katoliške akcije: S v e t h K r i s t u s u !«

J. Langerholz.

Enovitost v mnogovrstnosti

Lani, 14. maja smo imeli »svetovni Marijanski dan«. Po došlih poročilih se je res tako rekoč ves svet udeležil tega velikega družinskega praznika Marijinih kongregacij. Glavno tajništvo Marijinih družb v Rimu poroča z veseljem, da so došla zadovoljiva obvestila o tem prazniku iz Belgije, Argentine, Jugoslavije, Brazilije, Češke, Kanade, s Kitajskega, iz Indije, Danske, Anglije, Irske, Francije, Holandije, Italije, Mehike, Kolumbije, Švice, Portugalske, Slovaške, Španije, Združenih držav Severne Amerike i. dr.

Svečanosti tega dne so imele vse en skupni cilj, četudi so bile tu in tam po zu-

nanji obliki različne. Skoraj povsod so bile glavne točke sporeda: sveta maša, skupno sv. obhajilo in obnovitev posvetitve. Člani in članice so zlasti v molitvi in v svetem obhajilu po vsem katoliškem svetu izražali in potrjevali skupnost, zvestobo in ljubezen Marijanske armade do božjega Zveličarja in nebeške Matere Marije. Nekatero kongregacijo so se pripravile na Marijanski dan s tridnevnimi, z dnevi molčečnosti in tihe zbranosti ter s tečaji in predavanji. Na praznik sam so marsikje imeli svečane škofovске maše, slavnostne cerkvene govore o Marijinih družbah in o njih pomenu za sedanje čase. Tudi v ve-

likih sprevedih po mestnih ulicah so moške in fantje proslavili Marijo in nosili njeno zastavo, n. pr. v glavnem mestu Irske, Dublinu. (Sliko smo videli v »Bogoljubu« 1939, str. 278.) Tu in tam so bili na ta dan določeni bolj praznični sprejemi novincev v kongregacijo, za zaključek pa so priredili primerne akademije, slavnostna zborovanja, ali oskrbeli nagovore po radiju. Tudi časopisi so marsikje pospeševali to prelepo misel skupnega, svetovnega Marijanskega praznika.

Naj v našem glasilu opozorimo samo na poročilo o praznovanju 14. maja v Bogotá, glavnem mestu države Kolumbije: »Svetovni kongregacijski dan pri nas se je

razvil v veličasten praznik vsega naroda. Ni je bilo dobesedno ne ene cerkve ne kapele, kjer bi ta dan ne bilo mogočne proslave na čast Materi božji.« — Iz posameznosti povzamemo, da je kongregacija za gospode in z njo kongregacija za visokošolce v mestu Bogotá povabila in peljala k skupnemu sv. obhajilu ta dan vse druge Marijine družbe v mestu; dalje da so vse mestne kongregacije sodelovale pri skupni kongregacijski razstavi in da je bilo na novo sprejetih 41 novincev. Posebno lep uspeh tega dne je v tem, da je bila v Marijini družbi za mladeniče ustanovljena posebna sekcija (oddelek) za delavce.

19. maj 1940

Sklenjeno je, da bomo odslej vsako leto v maju imeli **svetovni Marijanski dan**. Lani so se Marijine družbe — (glej zgorajšnji opis!) — z vso vnemo odzvale vabilu za to skupno Marijino proslavo in za medsebojno molitveno podporo. Za letos je določena enaki proslavi nedelja sv. Trojice, dne 19. maja.

Osrednje vodstvo v Rimu priporoča, naj ta dan vsa Marijina armada vkleme v svoje molitve zlasti naslednje namene:

1. Duhovni napredek vseh Marijinih družb.
2. Vzgoja dobrega naraščaja v kongregacijah.
3. Prošnja za tiste tovariške kongregacije, ki trpe preganjanje ali so v vojnem ozemlju.

Vič. Gospodar življenja in smrti je nepričakovano poklical k Sebi v lepem jutru velike sobote iz tukajšnje Marijine družbe gospodično Angelo Pušnikovo, da bi pri njem praznovala spomin častitljivega vstajenja. Šele sedaj razumemo njeno pobožno, tiho molitev pred božjim grobom na veliki petek. Z njo smo zgubile zvesto članico in odborico dekliške Marijine kongregacije. Predvsem jo bodo pogrešale kandidatnje (novin-

4. Prošnja za sv. očeta in njegove posebne namene.

Izrečno naj se tudi poudari, da naj bo ta praznik prošenjski dan naših Marijinih kongregacij za mir in čimprejšnji konec sedanjih napetosti.

Sveta stolica je 23. febr. 1940 dovolila popolni odpustek vsem vernikom, ki so člani Marijinih družb, če prejmejo sv. zakramente, se udeleže skupnega shoda, ki je sklican ob priliki svetovnega Marijanskega dne, se slovesno posvete preblaženi Devici Mariji in molijo po namenu svetega očeta.

Škotijsko vodstvo Marijinih družb.

ke), ki so jo ljubile kot svojo sestrico. Težko ji bomo dobile naslednico, saj je ni med nami, ki bi bila tako voljna sprejeti vsako delo kot pokojna družbenka. Nikdar ni pokazala nobene nevolje. Tolažiti in zagovarjati je znala trpeče in zapostavljene, dostikrat sama potrebna tolažbe.

Odšla je po plačilo k Tolažniku žalostnih še vsa polna življenja in upanja v boljše življenje. Počivaj v miru!

Rešimo čast Matere božje!

Mesec majnik je tu, Marijin mesec. Vse dni bodo prepevali slavo nebeški Materi po naših in drugih cerkvah. Na Slovenskem se šmarnična pobožnost posebno lepo in slovesno opravlja, lepše kakor v marsikateri drugi deželi. Če imamo to češčenje pred očmi, bi smeli upati, da smo Slovenci pri Mariji prav dobro zapisani. Toda kar na eni strani sezidamo, to na drugi strani poderemo: Ko iz mnogih grl pred šmarničnim oltarjem doni slava Mariji, se pa iz drugih vsiplje ostudno psovanje in preklinjevanje najboljše Matere in Pomoč-

nice naše. Človek bi ne verjel, da se more ta satanska zlobnost med nami širiti. Najhuje je, da je v tem oziru okužena že tudi mladina!

»Bogoljub« je o tej grdi pregrehi že večkrat pisal in se nad njo zgražal. Opominjal je, naj dobri verniki store svojo dolžnost in prijateljsko opozore vsakoogar, ki se spozabi, da tako nečuvno žali in sramoti Marijo. Tožbe se množe in skušnja kaže, da se ta rak-rana še širi kljub temu, da je bil lani po vseh naših župnijah prebran skupni pastirski list proti bogokletju. Treba bo napeti vse

sile; če hočemo to strupeno zel iztrebiti iz naše srede. Majnik je prav primeren, da se strnemo v boj in zatremo to nemarno pregreho. Lepše ne moremo praznovati šmarnic, kakor če skušamo Mariji povrniti čast, ki jo bogokletneži kradejo.

Baragov kotichek

Relikvije, ki spominjajo na † svetniškega škofa Baraga, že deloma poznamo. — (Relikvije ali svetinje so ostanki trupel svetnikov, pa tudi reči, ki so bile v bližnji dotiki s svetniki ali s Kristusom samim — n. pr. delci svetega križa.) Baraga sicer še ni cerkveno proglašen za blaženega, upamo pa, da se bo ta čas kmalu približal. Na nas in na naših molitvah je, da se to čimprej zgodi.

Takrat bo dobilo tudi vse, kar imamo ohranjenega od njega, večjo veljavo in se bo smelo imenovati »svetinja«.

Med raznimi ostalinami omenjamo predvsem stvari, ki jih hrani svetnik Franc Avsec, župnik v Lescah.

V njegovi posesti je palica. Podarjena mu je bila, ko je bil kaplan v Trebnjem na Dolenjskem (1892—1897). Takrat se je gospa Marija Gresel, lastnica trebanjske graščine, preselila v Gradec, svoje posestvo pa prodala. Pred odhodom je gospodu Avscu podarila Baragovo palico, spodaj okovano, vijugasto. Gospa je zatrjevala, da so to palico Baragu naredili Indijanci, še preden je bil postal škof.

Ista gospa je podarila takratnemu kaplanu Avscu tudi biret (duhovsko cerkveno pokrivalo) vijoličaste barve iz volnenega blaga in zatrdila, da je bil Baragov.

Biret in palica, oboje je bilo pred nekaj leti na ogled v paviljonu misijonske razstave na ljubljanskem velesejmu. Biret je nekdo poškodoval, tako da je izrezal kos volnenega blaga. G. svetnik pravi, da bo ti dve ostalini zapustil ljubljanskemu Baragovemu semenišču.

Ima pa še več stvari, ki so bile v dotiki z † škofom Baragom. Dobil jih je v dar, deloma pa kupil na razprodaji v gradu:

1. Načrt Rima na platnu iz l. 1843.
2. Panorama Rima (celotni pregled čez mesto) iz l. 1847.

Oba dva potniška pomočka je gotovo uporabljal Baraga, ko je bil s sestro Amalijo v Rimu. Ta ju je prinesla s seboj v Trebnje.

3. Baragove slike (7) iz l. 1854, in mnogo drugih slik in knjig.

4. Slika »Dobrega pastirja«, ki je — kakor sodi g. župnik Avsec — delo Friderika Baraga samega. Ta slika je sedaj v lasti gospe dr. Sajevičeve v Ljubljani, ki je

O tem se bo v maju več govorilo in pisalo tudi po drugih listih in storilo, kar se storiti more, da ohranimo Slovencem dobro ime, ki ga jemljejo brezvestni bogokletneži in Marijini sramotilci. Bogoljubovi bralci so posebno poklicani delati za čast Marijino!

PROŠNJE IN ZAHVALE

Dne 1. marca sem prejela 3. številko Vašega lista. Ko sem ga pregledala, sem še prebrala zahvale mis. škofu F. Baragu in A. M. Slomšku. Podvomila sem, da jaz ne bi imela zaupanja do njiju, ker še nista svetnika.*

Zvečer istega dne, ko je bilo že mračno, se je udril sneg z velike strehe skladišča. Čez nekaj minut potem pogršim 17 mesečnega fantka. V vsej hiši ga ni bilo, pri sosedih tudi nikjer. Slutila sem, da se je zgodilo nekaj hudega. Spomnila sem se na zahvale v Vašem cenj. listu in na svoj dvom. Zaobljubila sem se, če dobim otroka živega, da se bom javno zahvalila v »Bogoljubu« † škofu F. Baragu in A. M. Slomšku. Otrok je bil pod snegom. 15 ljudi ga je iskalo in prekopavalo sneg. Nazadnje so ga dobili v snegu. Več ko 1 m visoko ga je bilo na njem. Otrok je bil nezavesten, a še živ in popolnoma nič pohabljen. To lahko potrdijo številne priče, ki vsak izmed njih trdi, da se je otrok rešil čudežno.

Zato Vas prosim, da priobčite mojo zahvalo v prihodnji številki »Bogoljuba«.

Žirovnik Jelka, Moste 35, Komenda.

S. Š. iz L. se zahvaljuje † škofu Baragu in prebl. Devici Mariji za uslišano prošnjo.

E. M. — R. se zahvaljuje sv. J. Tadeju, škofu Fr. Baragi in ap. mis. Ign. Knobleharju za dosejdanja uslišanja; priporoča se in prosi za nadaljnjo pomoč v veri, zdravju in težkih gmotnih zadevah.

Marijina družbenka **B. J. v F.** se priporoča svetniškemu škofu Frid. Baragu za popolno ozdravljenje. Obenem se priporoča božjemu služabniku škofu Slomšku v neki zadevi.

* V pojasnilo temu pomisleku tole: Vsi vemo, da je svetnikov v nebesih neizmerno število. Kdor je prost greha in kazni, ki jo je zaslužil, je svet; ima posvečujočo milost. Če v stanu posvečujoče milosti umrje, je torej prej ali slej, večinoma po očiščenju v vica, prištet med svetnike. Poučeni smo pa, da je med svetniki v nebesih razloček in da je tudi njih veselje različno. »Vsak bo lastno plačilo prejel po svojem delu,« beremo pri sv. Pavlu (I Kor 3, 8). »Kdor se je v obilnosti, bo tudi žel v obilnosti« (II Kor 9, 6). — Tiste svetnike, ki imamo za njih svetništvo v nebesih posebne dokaze (čudeže), proglasi sveta Cerkev na slovesen način najprej kot blažene; pozneje, če jih Bog poveliča še z novimi čudeži, ki so se zgodili na njih priprošnje in se sveta Cerkev o njih dodobra prepriča, so pa svečano proglašeni kot svetniki. Tem na čast se sme darovati sv. maša, se smejo postavljati tudi cerkve, oltarji, in se jim sme skazovati javno

L I S T E K

Carstvo brezbožnikov

Spisal P. Croidys. Prevedel Fr. G.

Nataša je hitro šla po ulici. Vnovič je šumelo v njej močno življenje. Bila je iztrgana iz svojega preveč v tihotno hišo stisnjenega životarjenja.

Kmalu je bila pred Olgoporovo hišo. Hotela je odriniti vrata, pa se je ustavila. Zasllišala je bučen, pretrgan otroški jok. Začutila je, da jo je v dno duše streslo. Vsi tajni koti njenega srca so bili narobe. Vendar se je pogumno izvila občutkom, hotela je nesreči takoj pogledati v lice in je vstopila. Razdrapano soba je bila z ležišči, prislonjenimi k steni, z nesnažno mizo, kjer se je zdelo, da so prazni krožniki zastoj pričakovali juhe, z umazanimi zastori, obešenimi ob oknih, prava podoba revščine. In vendar je Nataša nekdej poznala to hišo kot eno najbolj negovanih, eno najčednejših baltskih hiš!

Stoječa sredi sobe v krogu jokajočih in vzdihujočih otrok je velika, suha, koščena, kakor vosek rumena Olga Olgoporovna dvigala oči z razširjenimi zenicami nad temi še tako mladimi obupanci.

»Kaj se je pripetilo tvojemu možu, Olga?«

»Ne vem. Otrók se je lotil strah; začeli so jokati in kričati, češ da očeta ne bo več nazaj!«

»No, no!« je dejala Nataša nekoliko opogumljena, kajti bala se je, da zve kako skelečo novico. »Nikar tako brž zgubljeni poguma, malčkil!«

Silila se je, da bi se jim smejala, da bi jih poskusila pomiriti, da bi jim vrnila zaupanje. Toda ti otroški pogledi, ki je v njih odsevala groza, te mlade duše, ki se niso drznile več upati, so bile dekletu v svoji kruti resničnosti presunljiv prizor. Če ne bi zbrala vseh živih sil svojega bitja, bi se tudi sama predala joku in stoku.

češčenje. — Zasebno se pa priporočamo lahko vsem in vsakemu, zlasti če je umrl v sluhu svetosti. In to velja tudi za našega svetniškega škofa Fr. Baraga. Priporočajmo se mu v dušnih in telesnih zadevah in prosimo njegovega posredovanja pri Bogu, da bo mogla sveta kat. Cerkev tem hitreje izvršiti slovesno »beatifikacijo«.

Svetniki v nebesih ljubijo vse, kar Bog ljubi; zato ljubijo tudi vse ljudi na zemlji, posebno vernike in duše v vicah, s katerimi so eno kraljestvo v Kristusu. (Občestvo svetnikov.) Mi jih častimo ter se jim priporočamo in oni za nas Boga prosijo. — Seveda skupno in javno jih častimo šele potem, ko je izvršena cerkvena »beatifikacija« odnosno »kanonizacija« (proglašanje svetništva).

»Potrpite!« jim je govorila. »Vaš in naš oče zdaj, zdaj prideta!«

Položila je roko na glavo zdaj temu, zdaj je drugega pobožala, najmlajši pa so se pomirjeni stiskali okoli nje.

Olga Olgoporovna je izgovarjala besede brez zveze.

Nataša je stopila k Olgi, ji spregovorila iz duše v dušo, da bi jo pomirila, da bi jo iztrgala iz črnih misli.

»Pojdem do reke. Morda sta oče in tvoj mož ostala, da bi popravljala mreže?«

»Dobro veš, da je ribičem prepovedano popravljati mreže pri reki!«

»Da, vem. Končno pa, če jima je Šubin dovolil?«

»Oh, ne pričakuj tega, Nataša! Ne pričakuj tega! Šubin nikoli ničesar ne dovoli! Gotovo se jima je na deročem prevrnil čoln in sta poginila kakor že toliko drugih!«

»Toda Drožin in Simnov, ki sta se vrnila, bi nam povedala!«

»Kje pa vesta vse, kar se dogaja čolnom!«

»Rdeči bi nam sporočili.«

»Ne verjemi! Ali si pozabila, da smo v njihovih očeh mi in vaši vedno nekdanji beli? Ali ni moj mož služil v Denjikinovi armadi kakor tvoj oče? Nebesa imata, če sta mrtva!«

Otroci so začeli zopet tožiti.

»Stopim do reke!« je rekla Nataša.

»Pojdi, toda jaz ne upam ničesar več! Ničesar več!«

Nataša je šla po široki, slabo posuti in do kraja razdrapani ulici, ki je vodila k Dnjestru.

Pri nekaj hišah so ji boječe pomignili v prijateljski pozdrav.

V Balti so jo radi imeli. Cenili so njeno voljo, njen pogum. Koliko težav so ji zaupali, koliko skrivnosti je nosila s seboj. Pri tej hiši, pri oni tam! Koliko preplašenih duš se je nagnilo k njej! V kolikih potrebah je skrivaj pomogla z moko, zabelo, rižem, s krompirjem, kar ji ga je natihoma dajala dobra Karina Andrejevna iz skrivnih zalog kmetije.

Nataša je bila kmalu ob reki. Z vrha brega je pregledala čolne. Spoznala je očetevega. Odhitela je navzdol do kraja, se približala čolnu in stopila čez rob.

Kakor v vseh drugih čolnih, so bile v njem mokre mreže na kupu. Popoldne bi imeli priti ribiči pod vodstvom Aksakova, da

bi jih odnesli domov in jih posušili na kolih, zabitih za hišami.

Nataša je stopila iz čolna. Za trenutek je stopila po bregu navzgor in šla v vrbino. Upala si je celo poklicati očeta. Noben glas ji ni odgovoril.

S stisnjenim srcem se je počasi vrnila do čolnov.

Gotovo so jezdec, ki jih je videla s Šubinom, odpeljali očeta in Olgopora! Brez dvoma sta oba sedaj korakala proti Odesi smrti nasproti!

»K Šubinu pojdem! Samo on mi more povedati!«

Iti k predsedniku sovjeta, ne da bi bil človek poklican, je bil hudo drzen korak. Toda kadar se je odločila, bi je nič ne ustavilo! Še trenutek je pogledala po reki. To težko, zelenomodro vodovje, ki je zdaj pa zdaj odnašalo kose razbitih čolnov, je imelo zanjo nekaj sovražnega.

Četrto poglavje.

Mož, ki ima oblast.

Šubin se je vrnil domov precej zmeden. Spraševal se je, ali bo izvrstna jedača, ki mu jo je pripravila žena, imela duh zaradi pogrevanja ali ne, in če bo še kaj kaviarjeve omake. Vznevoljil se je na tihem:

»S temi prekletimi ribiči človek nikoli ne pride do miru! Kmetje pa niso skoraj nič boljši!«

Predložil je že Nikolaju Rišinu, naj bi zaradi upornega duha prebivalcev Balte zažgal vas, da bi prepodil to belo golazen, da bi se šla po ravnini skrivati, kamor bi vedela in znala! Toda Nikolaj Rišin mu je suho odgovoril:

»Če kdaj zapališ Balto, bi ti svetoval, da se zapališ z njo vred.«

Za Šubina je bilo to dovolj. Jasno, Nikolaj ni pozabil, da se je rodil v Balti.

Natalija je imela na srečo dovolj spretosti, da ni posušila kaviarjeve jedi, tako da je možu, ki je znova sedel za mizo, zelo dišala.

Šubin ni več mislil na trupli, ki ju je počasi nesla voda, in ko je slednjič poobedoval, je poskušal kozarec kumnovca, ki mu ga je poslal neki »tovariš« iz Jaske. Žganico, ki jo je tako cenil, je oni izmaknil. Ko so povečevali mehanične delavnice, so odkrili klet nekega bivšega ravnatelja tovarne iz časov kapitalizma.

Razmišljal je s sitim trebuhom sedeč v usnjenem naslonjaču, ki je bil ukraden, ko so oplenili neki bližnji grad.

V tej udobni tišini so se Šubinu predle misli. Kako sladko je, če ti ni treba skrbeti, kaj boš pil, kaj boš jedel, kje boš spal!

Kljub temu pa je bilo treba pomisliti na resne stvari, medtem ko je raztreseno poslušal, kako je v sosedni sobi hodila žena sem in tja po gospodinjiskih opravkih.

Takoj sedaj stopi malo tja proti kmetiji Andrejeva, kamor je včeraj dospela imenitna čisto nova mlatilnica, ki so jo naredili v Jaski, in močna lokomobila.

Pšenična mlačev je bila zanj presneto trpljenje! Najprej bo moral dobiti stanovanje za šest »tovarišev« delavcev, vpisanih v boljševiški stranki, ki pridejo iz Jaske skrbet, da bosta lokomobila in mlatilnica dobro šli. Vseh šest spravi k Andrejevu, kjer je šest postelj. Tisti, ki so jih rabili, pojdejo pa spat na slamo. Računati je moral, da pride stotnja konjenice iz Kijeva, da se delo v redu in varno izvrši, ker je bilo vedno mogoče, da se upro besni kmetje, videč, kako gre njihov pridelek proti Odesi.

Kakor žito so šle tudi krave, teleta, prašiči, jajca, piščanci v sovjetsko zadrugo v Jasko.

Šubin je prizanašal Andrejevu, ki je bil pred revolucijo vaški načelnik in je ohranil nesporen vpliv na Baltčane. Ali ni bil stari kmet oče Nikolaja Rišina? Šubin je dobro vedel, da je v boljševiški družbi vez med očetom in sinom nepoznana, da je človek lastnina komunistične države, ki ji je samo celica. Toda kaj se je godilo v srcih, tako v srcu mladega in naglega ljudskega komisarja, kakor v srcih strankinih članov, pravih, čistih, revolucionarjev? Ali ni morda ostajalo v njih kaj skrite šibkosti ob spominu na mlada leta? Ali se je oblast narave čisto umaknila oblasti rdeče postave?

Ni li v duši Nikolaja Rišina že ime Balte vzbudilo spominov, slik, priklicalo nekdanjih obrazov, ki jih morda še ljubi, ko mu je Šubin predložil, naj vas požge? Šubin je dobro vedel po tem, kar se je godilo v njem samem, da človek ni iz celega, naj trdi Marks, kar hoče, in da mu ni bolj lahko vzeti srce kakor živce. V senci duš so morda sijale misli, ki bi ljudi spravljale v nemalo začudenje, če bi smele na beli dan. Tako je on, Šubin, imel mater; brez dvoma je še živela v kaki odeški luknji v največji bedi, stara ženica z belimi lasmi, in trpela lakoto kakor toliko starih ljudi, nekoristnih ust mlade družbe, ki koraka bodočnosti nasproti. Tedaj se mu je zdelo, da sliši stokanje, ki se je včasih dvigalo iz dna umazanih ulic ter se tu pa tam spreminjalo v strahotne človeške tožbe. In glas njegove matere se je morda mešal med te obupane glasove!

Natalija je vstopila. Ob nemirnem pogledu, ki ga je vrgla nanj, si je vedno oprezni Šubin rekel: »Kaj neki je zopet?« Obraz, ki mu ga je za trenutek prebudil spomin in omilil odsev daljne nežnosti, se je pomračil, poteze so se izvotlile in oči so se zapičile.

»Nataša Krilovna bi rada govorila s teboj.«

»Nataša Krilovna?«

Ugledal se je, kako z revolverskim strelom pobija Krilova in Olgopora, in nehote se je stresel. Naj je poskušal, kar je hotel, naj se je oklepal sovjetske udrihnice: »dobro je, kar boljševizmu služi, slabo, kar mu škoduje«, na dnu njegove vesti se je oglašal preplašen glas,

njegov glas, trepetajoč glas, čigar odmev se mu je lepil na premrle ustnice.

»Ali naj jo pripeljem?«

Prikimal je. Prej ali slej je moralo priti do tega. Vseeno danes kakor jutri.

Nataša je vstopila z dvignjenim čelom, s trdim pogledom, z odločnostjo in voljo vtisnjeno v potezah.

Šubin je trenutek ogledoval dekle. Prstenorumenkaste Natašine oči so ga zavijale v svojo magnetično moč in Šubinove trepalnice so mežikale, se stiskale, da bi se ustavile temu gorečemu ognju.

»Šubin, prišla sem te vprašat, kaj si naredil z očetom?«

»Z očetom?«

Poglejmo k Američanom

(Vtisi s potovanja. — Dalje.)

Pojdimo naprej. S silno brzino sopiha naš vlak proti milijonskemu mestu Clevelandu, kjer prebiva okrog 60.000 Slovencev. Organizirani so v štirih župnijah. Mnogo jih je pa raztresenih po drugih, tujih župnijah.

Opazoval sem — kar se je le dalo — versko življenje v teh župnijah, pa tudi drugod, kamor sem prišel. Kaj mi je najbolj ugajalo v ameriškem verskem življenju?

Najprej me je presenetil vzoren red po cerkvah. Vse čisto; ni nobene nevarnosti, da bi si umazal obleko, če poklekneš. Klopí so praktično narejene in zvezane z obloženimi klečalniki. Razsvetljava je praktična. Tudi mraza verniki ne občutijo, ker je kurjava v cerkvi; poleti pa ohlaja prostore umetna ventilacija. Pod oltarno mizo glavnega oltarja se povsod vidi izrezljana podoba zadnje večerje. Globoka misel!

Za okrasitev in čiščenje prostorov skrbi posebno oltarno »društvo ženâ in deklet«. Za strežnike pri maši ni nikdar zadrega, ker jih je dovolj vzgojenih za to opravilo in tudi zelo prijazno postrežejo. Take prijaznosti nisem še nikjer doživel. Čisto domače se približa duhovniku in ga nagovori s »Father« — oče! Ali hočete, da vam strežem? — Pa ne smete misliti, da so ti strežniki samo dečki od osmega ali desetega leta. O, ne! Fantje od 15. do 20. leta so oltarni strežniki in si v čast štejejo, da smejo streči. Nekoč me je 22 letni fant prosil: »Father, ali bom lahko v nedeljo ministriral?« — Seveda sem bil tega nepokvarjenega srca sredi tolike velemestne skvarjenosti močno vesel. Naše ministrante bi bilo treba vsaj za nekaj dni postaviti tjakaj, da bi se navzeli tega duha in se zavedali, da je streči pri oltarju — najčastnejše opravilo!

Pri službi božji je vzoren red, pa so se morali zanj duhovniki med Slovenci prav zelo truditi. Uspelo pa je, saj vidijo naši ljudje povsod po cerkvah drugih narodov najlepši red. Nikjer ne boš videl med mašo ljudi stati zunaj cerkve. Točno pridejo! V cerkvi imajo vsi seže. Sv. obhajilo se deli ob nedeljah le med sv. mašo, čeprav traja dalj časa. Čudil sem se, da je bilo pri obhajilni mizi videti lepo število moških in fantov, ki so prišli v vzornem redu k obhajilni mizi in s sklenjenimi rokami, od nje pa so šli s prekrizanimi rokami na prsih. Kar ganilo me je, ko sem videl, kako lepo znajo tudi Slovenci prejemati sv. obhajilo! Prav zgledna je tudi glasna molitev v cerkvi.

Sicer pa tudi duhovniki skrbijo, da je vse v najlepšem redu in da se sv. maše lepo zvrste. Med sv. mašo ob nedeljah je še ta posebnost vpeljana, da pri Sanktusu zažore posebne luči, ki jih ugasnejo šele po sv. obhajilu.

Prav radi imajo Slovenci pete maše, n. pr. za umrle, za novoporočence. Če kdo umrje, sorodniki ali znanci oskrbijo zanj sv. maše. V župnišču dobe potrdilo, da so naročene sv. maše za pokojnega. Ta listek izroče domačim namesto venca za umrlega. Drugi pa dajo domačim kuverto z denarjem za maše umrlemu v korist, ali pa vržejo na grob namesto venca dolar kot darilo za sv. maše. V cerkvi se pri oznanilu pove tudi ime darovalca. Ali ni v tem res globok poudarek pravega krščanskega občestva? Slišal sem pa, da dotični župljan, ki v svojem življenju ni za župnijske potrebe nič žrtvoval, po smrti nima posebnih slovesnosti, čeprav bi hotel še tako drago plačati. Pač pa se poskrbi slovesen pogreb tudi revnemu župljanu, če je krščansko živel in po svojih močeh

podpiral župnijske ustanove. Zopet lep nauk tudi za nas.

Kako pa vedo, če kdo kaj žrtvuje za župnijo? To imajo vse vzorno urejeno! Vsako večje župnišče ima svojo tiskarno, kjer natisnejo ob novem letu za vse vernike — posebej za odrasle, posebej za otroke — na zalepke imena vsakega družinskega člana od 7 leta dalje, in sicer za vsako nedeljo in praznik v letu. Zalepke imajo doma. Med tednom vloži vsak vanjo svoj dar, jo zalepi in jo prinese v cerkev. V cerkvi pobere zalepke pred darovanjem odličnejši možje in fantje. Poseben odbor nato v župnišču zalepke odpre in vpiše kdaj, koliko in kdo je daroval. Za izredne zadeve pa so še posebne kolekte po družinah, kar zopet opravijo omenjeni »kolektorji«. Cerkovnik ima, kakor se vidi, bolj malo opraviti v cerkvi pri javni službi božji. Ima pa dosti skrbi s čiščenjem prostorov okrog cerkve in župnijskih stavb.

Omeniti moram še poročne maše. Nobene poroke nisem videl brez maše! Čeprav bi kdo težko utrpel stroške, jo vendar ima, če ne slovesne, pa vsaj peto. Na ta način se tembolj poudari pomen zakonske zveze, ki jo je Kristus dvignil do časti zakramenta. Nanj se najlepše pripravijo. Prejšnje popoldne pridejo v cerkev ženin, nevesta, družice z drugovi in tudi gostje. Tu imajo priliko za sv. spoved. Potem je pa skušnja, kako se bodo drugo jutro vedli pred oltarjem med svetimi obredi in med mašo. O vsem jih poučuje župnik. Naravnost začuden sem bil, ko sem videl, s kakšno zbravnostjo in ubranostjo so stopali novoporočenci in svaťe k oltarju.

Po sv. maši se zapoje še posebna pesem novoporočencev, ob odhodu iz cerkve pa zadoni dostojna poročna koračnica. K domači slovesnosti so nato povabljeni vsi župnijski duhovniki. Pri teh in drugih priložnostih sem mogel opaziti, kako veliko spoštovanje imajo verniki do duhovnika po vsej Ameriki. Ta vzajemnost in domačnost med verniki in dušnimi pastirji je kar zavidljiva. Gotovo je vzrok temu že staro izročilo, ki so ga nekateri narodi, kot Irci in drugi, prinesli s seboj v novi svet. Toda zdi se mi, da bo vzrok temu še drugje. Amerikanec močno ceni vsakega, ki s svojim delom kaj izvrši za splošno korist. Katoliški duhovnik je s svojo izobrazbo in s svojim delom na vseh poljih socialnega življenja dokazal, da je vreden predstavnik katoliške Cerkve, ki ima v Ameriki najvzornejše urejeno cerkveno organizacijo in življenje; dalje pa je treba imeti pred očmi, da se prava katoliška mladina vzgaja v izključno katoliških šolah, kjer je vsak dan verouk, ki ga poučuje redovnica ali redovnik; dvakrat na teden pa pride v vsak razred še duhovnik.

Domači župnik obiskuje tudi razne mladinske oddelke po kolonijah, kjer otroci obiskujejo državno šolo, ki je pa — kakor znano — brez verouka.

Da, katoliška šola! Ta je v Ameriki katoličanom res lahko v ponos! In vsaka slovenska župnija jo tudi ima. Z velikanskimi žrtvami vzdržujejo verniki tako šolo za svojo župnijo. Pripraviti vsem modernim zahtevam ustrezajoče poslopje, moderne učne pripomočke, vzdrževati učiteljstvo, zanje pripraviti stanovanjsko hišo, to niso malenkosti! Hkrati pa še skrb za vzdrževanje cerkve in župnišča duhovnikov! Le pomislite malo, če bi pri nas vsaka župnija zase morala vse to sama iz svojih sredstev vzdrževati, kako bi šlo?! Zares občudovati moramo ameriške katoličane, ki toliko žrtvujejo za Boga, za Cerkev, za izobrazbo! Zato pa tudi znajo ceniti, kar imajo!

Poleg župnijskih šol imajo v mestih tudi katoliške šole drugih panog — do najvišjih učnih zavodov. V teh se pripravljajo za svoje javno delovanje katoliški inteligenti. Na šolskem torišču imajo izredne zasluge tudi razni redovi: uršulinke, šolske sestre, benediktinke, dominikanke i. dr.; med moškimi pa marijanisti, jezuiti i. dr. Med Slovenci se posebno žrtvujejo mariborske slovenske šolske sestre, ki jih je pa — žal — še premalo, da bi mogle ustreči po vseh slovenskih krajih.

Kako je s pravicami teh šol? Prav iste pravice imajo kakor državne! Država pravi: »Ako moreš vzdrževati šolo in jo vodiš tako, da ne pride navzkriž s predpisi za državne šole, pa jo imej in uživaj enakopravnost!«

Pa še kaj malega iz cerkvenega življenja! Imel sem tudi priložnost, da sem nekoliko pomagal spovedovati. Opazil sem vzorno vedenje vseh spovedencev v cerkvi. Nikjer nika kega šepetanja ali prerivanja. Moški in fantje kot dekleta in otroci so se zavedali, da izvršujejo najresnejše opravilo. Spovedovanje se vrši ob določenih urah: pred prvim petkom, pred prazniki in ob sobotah. Ob sobotah so stalno določene ure spovedovanja, zakaj ta dan so že vsi prosti. Ob sobotah se ne dela. Med nedeljsko mašo je spovedovanje le izjemoma, da se morejo duhovniki razvrstiti za službo božjo ob različnih urah.

V. Demšar.

.....

III. dekliški dan na Betnavi pri Mariboru v dneh 29. in 30. junija 1940 bo slovesna manifestacija Katoliške akcije deklet lavantinske škofije. — Naše vrste so strnjene! — Pridemo v tisočih.

Škofijska centrala KA za dekleta,
Betnava, Maribor.

Iz življenja Cerkve

Narodno svetišče miru v Lurdu. Na poziv pariškega nadškofa, † kardinala Verdierja, so vsi francoski škofje slovesno posvetili Francijo Materi božji in napravili zaobljubo, in sicer v imenu vse domovine, da hočejo v Lurdu postaviti narodno svetišče, ki bo posvečeno Mariji, Kraljici miru. Zidano bo po vzorcu bazilike Srca Jezusovega na Montmartre. Tozadevna okrožnica je bila že februarja prebrana po vseh župnijskih cerkvah v Franciji.

Katerih svetost spričujejo čudeži... Šestkrat se bo bazilika sv. Petra in Pavla v Rimu v času od 2. maja do 2. junija 1940 oblekla v svečanostno obleko. Cerkev bo potrdila svetništvo bl. G e m e G a l g a n i na Vnebohod, 2. maja. Isti dan bo med svetnice slovesno prišteteta Marija Pelletier, redovnica iz družbe de Notre Dame, ki je ustanovila kongregacijo Dobrega Pastirja za padla dekleta. G e m m e G a l g a n i je v dolgi bolezni mnogo trpela in umrla l. 1903 v zahodni sred. Italiji (Lucea).

Med blažene bodo prištetete: O binokostih, 12. maja, Filipina Duchesne, misijonarka v Sev. Ameriki, umrla 1852. Na praznik Sv. Trojice, 19. maja — Španka Joahima Vedruna de Mas. Vdova z 9 otroki je ustanovila družbo karmeličank božje ljubezni, umrla 1854. — 26. maja: Marija Rosa iz zgornje Italije. Ustanovila je družbo za strežbo bolnikov, umrla 1855. — 2. junija: Francozinja Emilija Rodat, redovnica in ustanoviteljica družbe Svete družine.

Redni svetovni evharistični kongres bi moral biti letos na jesen v francoskem prelepem mestu Nici. Vojni vihar je zaenkrat prekrižal ta načrt. Vendar se misel na kongres vzdržuje in priprave niso ustavljene. Kongres se bo vršil takoj, ko bo sklenjen mir.

Zopet očetovska beseda narodom. Vrhovni poglavar sv. Cerkve, papež Pij XII. je opravil na veliko noč pontifikalno mašo v baziliki sv. Petra v Rimu. Cerkev je bila polna domačih vernikov in romarjev, zlasti tudi zastopnikov tujih držav, diplomatov in cerkvenih dostojanstvenikov. Sveti oče je v cerkvenem nagovoru pripomnil, naj bi vse prešinel nauk tega praznika in vzbudil v srcih naših božje kreposti vere, upanja in ljubezni. Kristus more urediti odnose med narodi in uglasiti pot do soglasja in bratske vzajemnosti, ako se mu

narodi in njih voditelji iskreno približajo: Ne sila, ampak zapoved resnice in pravice bo dosegla, da si bodo narodi drug drugemu v spravi podali roke.

Kako je na Poljskem pod Sovjeti? Očividec-razumnik, ki je bil kot tujec v službi na Poljskem in živel — preden je odšel — več mesecev pod sovjetsko knuto, je napisal v »Slovincu« z zgorajšnjim naslovom daljše poročilo. Iz tega v premislek oboževalcem sovjetske tiranije samo nekaj stavkov: »Resignirani (brezupni) so celo ljudje, ki so bili početkom navdušeni in so prihajajoče boljše-vike pozdravljali. Pričakovali so seveda vse kaj drugega, kakor imajo zdaj. Onim, ki so prej kaj imeli, so vse pobrali; tistim pa, ki niso nič imeli, niso nič pobrali, pa tudi nič dali. Vzeli so jim pa upanje, da bo kdaj bolje.

Neki komunist se je poslovil od mene in dejal: »Poznate me odprej in veste, da sem bil vedno prepričan komunist. Danes sem v raju, ki sem si ga vedno želel. Komunist sem bil, pa nisem več. Ne bi si želel večje sreče kot to, da bi me vzeli v tem kovčegu, ki ga imate pripravljene za potovanje, s seboj.«

Poljaki v tujini. Danes živi izven Poljske 200.000 beguncev. Vojakov je 17.000 na Rumunskem, 10.000 na Ogrskem, 12.000 v Litvi, največ pa v Franciji, kjer so zbrani v posebni poljski armadi. Med begunci je mnogo šolanah ljudi, bivših državnih uradnikov, javnih kulturnih delavcev, časnikarjev i. dr. Da se težko preživljajo, je na dlani. — Škofje v Združenih državah so pozvali vernike na skupno pomoč nesrečnim beguncem.

Pasijonske igre v Oberamergavu na Bavarskem, ki se zaradi stare zaobljube ponavljajo vsakih 10 let, so odložene na čas po sedanji vojski.

Med najbolj razširjene cerkvene redove spada danes red uršulink, saj živi v približno 600 hišah do 20.000 redovnih sester; imajo pa naselbine tudi v misijonskih deželah. Dne 27. januarja t. l. je praznoval red v mestu Brescia 400 letnico, odkar je umrla ustanoviteljica sv. Angela Merici. Uršulinska redovna zveza je prvotno združevala le skupino krščanskih gospá, ki so se posvetile vzgoji ženske mladine. Zaščitnica uršulink je sv. Uršula; od nje ima red svoje ime.

75 letnico mašništva in 100 letnico rojstva je praznoval italijanski duhovnik Silvester

Natale v Chieti. Do 95. leta starosti je bil še v službi kot dušni pastir. Zdrav je še vedno, mašuje vsak dan, je še živahen in piše s prožno roko. Sveti oče Pij XII. je poslal sivemu jubilaru apostolski blagoslov.

Treznostni teden, ki smo ga imeli pred cvetno nedeljo, bo imel ugoden uspeh zaprejš, če bo najti trdne volje med nami in smisla za majhne odpovedi. Tudi v Nemčiji je bil določen prvi teden marca kot treznostni teden. Gori so razširili posebne letake »Klic Janeza«. V njem beremo tudi tole bodrilo: »Škofje so že pred leti z bistrim pogledom v bodočnost svarili katoličane pred nevarnostmi modernega pohlepa po uživanju. Zdaj pa, ko stoji narod pred težkimi nalogami, je vse na tem, da se ohranijo ljudstvu naravne in нравne moči. Zato je potrebno, da se na vsak način postavimo v bran proti moderni uživanjaželnosti, zlasti proti alkoholizmu. In če se je treba odpovedati še tako ljubi navadi, če mora nastopiti še tako težaven preobrat v mišljenju in ravnanju, je vendar za nas katoličane brezpogojna narodna in verska dolžnost, da spregledamo in jasno vidimo sovražnika v zaledju, namreč — zlorabo alkoholnih pijač in tobaka.

Pr eden bodo rane zaceljene, ki jih je povzročila »rdeča« drhal med državljansko vojsko na Španskem, bo trajalo še dolgo. V okrožnici, ki so jo poslali španski škofje raznim državam, pravi kardinal Goma y Tomas: »Vsota, ki bi bila potrebna, da se dostojno uredi služba božja, se še določiti ne da; saj so naše cerkve in stolnice prišle od vse, saj je bilo najmanj 22.000 cerkvá razrušenih.«

Ogrski škofje so darovali, kakor smo že zadnjič povedali, 100 mašnih kelihov. Iz Argentine je došlo mnogo liturgičnih oblačil in cerkvenih potrebščin, ki jih je zbral msgr. Anton Caggiero, škof v mestu Rosario de Santa Fé. Znatne darove je poslala Belgija, Holandska, USA in več južnoameriških držav.

Rimska svetovna razstava l. 1942 bo imela velik prostor za katoliški pregled. Za ureditev je izbrana posebna komisija pod načelstvom msgr. C. Constantinija. Katoliški razgled bo imel dve veliki stavbi: Cerkev na čast sv. apostoloma Petru in Pavlu in poseben razstavní paviljon. Jedro razstavnih predmetov bo uprizoritev obeh apostolov v umetnosti od najstarejših krščanskih časov do naših dni.

To so »osvoboditelji«! Finci so se domalega vsi umaknili iz ozemlja, ki bo po mirovni pogodbi zasedeno od Sovjetov. Finski narod pač dobro pozna barbarstvo Sovjetov, ki donašajo suženjstvo, pomanjkanje, oropajo človeka vsake svobode, obenem pa uničujejo verstvo. O tem prihajajo čim dalje bolj obupna poročila s Poljske, ki so jo siloma zasedle

ruske čete. Od tam so odpeljali Sovjeti v Sibirijo ali pa vtaknili v ječe 3679 katoliških in uniatskih duhovnikov. Zaprli so katoliške šole in tiskarne ter ustavili časopise.

Zveza brezbožnikov v Moskvi pa zahteva, da naj se zapro vse cerkve in kapele in naj se prepove vsem duhovnikom, ki so še prosti, izvrševanje verskih obredov, tudi krščevanja.

Boljševiška »svoboda« in katol. Cerkev v Ukrajini. Poročila poudarjajo, da so vsi duhovniki in redovniki ostali pri svojih vernikih, čeprav se jim ni nadejati nič dobrega. Nadškof Šepticki je kljub sivi starosti ostal v Lvovu. (Početkom so pisali, da so ga boljševiki odvedli.) Živi v svoji škofijski hiši ločen od vsega sveta. Sovjeti so zahtevali od njega 600 tisoč zlotov. Zbral jih je s težavo 30.000. Cerkvena posestva so sovjetske oblasti takoj po prihodu zaplenile. Vhod v škofijsko poslopje je zastražen po članih GPU. - V vzhodni pokrajini Přemysla, ki je padla pod Rusijo, so zaprta vsa semenišča in katoliški vzgojni zavodi. V šolah ni verouka. Redovi in verske družbe so razpuščene. Tiskarska podjetja Bazilijancev uporabljajo za tiskanje brezbožnih knjig in brošur.

Verniki vztrajajo kljub vsemu preganjanju zvesto ob Cerkvi in branijo svoje duhovnike pred boljševiki. Temu junaškemu nastopu se je zahvaliti, da so cerkve še odprte. Kaj bo jutri?

Voditelj katol. Cerkve v Franciji, kardinal in nadškof pariški — Janez Verdier — je dne 9. aprila t. l. po kratki bolezni umrl. Po izvršeni operaciji mu je opešalo srce. Pokojni nadškof je spadal med najuglednejše cerkvene kneze. Pred petimi leti se je mudil tudi v Sloveniji, ko se je vračal iz Prage, kamor je bil poslan kot papežev delegat na katoliški shod. Dosegel je starost 76 let.

★

V višini 6950 m je zastavila neizprosna smrt pot slovenskemu izseljenskemu duhovniku Jožefu Kastelicu. Iz Buenos Airesa v Južni Ameriki, kjer je skupno z misijonskim duhovnikom J. Hladnikom oskrboval dušno pastirstvo med našimi izseljenci, je napravil dolgo pot na gorska slemena strmih Andov med državama Argentino in Chile. Najbrž je imel namen, obiskati naše ljudi v sosedni državi Chile v začetku marca in dati priložnost, da opravijo velikonočno versko dolžnost. Priložnost se mu je nudila, da bi se povzpел na najvišji vrh Akonkaqvo, ki sega proti nebu 7180 m visoko. Šel je z družbo, ki je proti koncu že opešala. Sam je imel s seboj križ, ki ga je hotel postaviti na vrh. Pri sebi je imel tudi prenosni oltar in vse potrebno za

sv. mašo. Ker ga ni bilo nazaj in so potem našli več njegovih stvari, je gotovo, da je v viharju onemogel in se ponesrečil.

Pokojni je brat jeseniškega župnika, duh. svetnika Antona Kastelica. Nekaj časa je deloval med našimi izseljenci v Franciji, od tam se je pa odpeljal v Južno Ameriko. Pred nekaj leti je obiskal domovino, zdaj se je pa preselil v večno domovino. — Bog mu bodi plačnik!

Zagreb. Kot stolna kanonika sta bila umeščena pomožni škof zagrebški dr. J. Lach in prebendar dr. P. Lončar. — Dne 7. aprila 1940 je nadškof dr. Stepinac posvetil novega pomožnega škofa dr. Lacha. Kot sopsvečevalca sta bila naprošena: sarajevski nadškof dr. I. Šarić in pomožni škof dr. F. Salis. — Slovesnosti se je udeležil tudi belgrajski nadškof dr. J. Ujčić.

Patronu delavstva: sv. Jožefu, je posvečena nova župnija v Studencih-Mariboru. Kanonično ustanovljena je bila ta nova cerkvena občina po mnogih težavah na belo nedeljo, dne 31. marca 1940. Dušno pastirovanje oskrbujejo oo. kapucini pod vodstvom skrbnega in neumorno delujočega p. Marka Fišerja.

»Mi smo Tebi, Bože naš, dignili taj hram.« Sarajevski nadškof dr. Ivan Šarić je posvetil na belo nedeljo novo zaobljubljeno cerkev sv. Jožefa v Sarajevu in zložil lepo pesem, ki je bila natisnjena v »Kat. tjedniku«.

Ljubljanska škofija. Za d. svetnika je imenovan vodiški župnik Peter Janc. Za župnika na Dobravi pri Kropi je prišel Franc Kokec od Sv. Jošta nad Kranjem. — Fr. Novak je postal župnik na Rakeku. — Vovk Jožef je prišel iz Škofje Loke kot kaplan na Ig. — Nameščeni so bili duhovniki: Fr. Glavač kot prefekt v zavodu sv. Stanislava; kot kaplani: Janez Bukovec v Predosljih, Stanislav Erzar v Stari cerkvi, Melhijor Golob v Škofji Loki, Anton Hočevvar v Zagorju, Janez Kljun v Semiču, Fr. Kupljenik v Moravčah, Andrej Makovec na Blokah, Jakob Mavec v Toplicah, Ant. Vidmar v Tržišču, p. Tarcizij Toš in p. Marijan Valenčak pri frančiškanski župniji M. Ozn. v Ljubljani. — Upokojeni so bili: Jož. Novak, župnik pri Sv. Jakobu ob Savi, Janez Kramar, župnik v Ribnem, Ivan Noč, župnik v Vel. Poljanah. — V Kamniku je 9. aprila umrl Ivan Primar, duhovnik v p., star 56 let. Po večletnem bolehanju ga je Bog odpoklical po zasluženem plačilo.

Zvestemu prijatelju »Bogoljuba«. V Brežicah je umrl v 83. letu starosti Jože Krošl. Bil je ne le dolgo vrsto let naročnik, marveč tudi zvest bralec »Bogoljuba«. Kar je bilo v

njem natisnjeno, mu je bilo sveto. Zato je bil neustrašen in goreč katoličan, četudi je moral zaradi tega pretrpeti marsikatero krivico in zapostavljanje. Svoje otroke je navajal za življenje, usidrano v Bogu, z besedo in zgledom. Zadnje besede, ki jih je govoril svoji hčerki, so bile: »Lepo te prosim, moli, moli, moli!«

Svetál zgléd krščanske matere. Na Jesenicah so 1. aprila 1940 pokopali telesne ostanke blage matere stolnega kanonika in župnika dr. T. Klinarja, ge. Marije Klinar, ki je umrla v Ljubljani. Življenje vzorne krščanske matere, ki je kot vdova lepo vzgojila 10 sinov in hčerá, je ob grobu na kratko opisal župnik jeseniški, svetnik Kastelic z izklesanimi besedami. Pokazal je jasen lik pokojne krščanske matere, ki je živela iz Boga in za Boga, ki je v življenju znala čas tako modro porazdeliti med molitev, delo in vzgojo otrok, ki je skrbelá, da so se v njeni hiši vse krščanske dolžnosti natančno spolnjevale, ki je otrokom znala vcepiti usmiljenje in ljubezen do trpečih, ki je otroke, tudi ko so že postali samostojni in zavzeli ugledna mesta, še vedno z nezmanjšano ljubeznijo vklepala v svoje materinsko srce. Za tako lepo življenje jo je Bog že na zemlji bogato poplačal in sicer s tako hvaležnostjo in ljubeznijo otrok, kakršno je težko najti; saj so jo še po smrti hoteli imeti na mrtvaškem odru vsak na svojem domu. Življenje, pa tudi pogreb pokojne matere je bil živa pridiga krščanskim materam, kako naj vzgajajo svoje družine. Njen pogreb je jasno pokazal, da ima čednostno krščansko življenje trajno vrednost, ki ga mora vsak spoštovati, in da le tako življenje obrodi bogate sadove za družbo. — Naj ljubi Bog obudi mnogo takih mater, ki bodo posnemale njen zgléd!

iz kraljestva svete ljubezni

Najvažnejša zbornica. Naše Vincencijeve konference so imele 8. IV. 1940 svojo glavno skupščino pod vodstvom vseučiliškega profesorja dr. L. Pitamica. Predsednik je začel občni zbor z besedami, ki je z njimi papež Pij XII. pozdravil (13. marca t. l.) gospe krščanske ljubezni v Rimu: »O sveta ljubezen! Ti si devica, ki tvoje oči razsvetljujejo; ti si mati, ki so tvoje ustnice kakor med; ti si sestra, ki so tvoje roke kakor cveti dišečega jesenčka...«

Ker je svet zavrgel sveto ljubezen, je zgubil pravi mir in ga ne bo dobil, dokler ne bo na temelju pravičnosti, ki se ne da namoženiti, vpostavljen prestol svete ljubezni...«

Vincencijeva družba ima sedaj 35 konferenc, ki štejejo čez 400 delovnih članov. Podpiranih je bilo nad 5000 oseb, zlasti družine s številnimi otroki. Vse konference skupaj z

upravnim svetom in Marijaniščem so imele nad tri milijone dinarjev prejemkov in okrog 2.700.000 din izdatkov. Dijaški zavod v Marijanišču ima 132 gojencev, zavod za učiteljske študente pa 25, konvikt za ljudsko šolo 99 učencev.

Glavna stvar — je ljubezen do Boga. »Bog je ljubezen« — pravi apostol. Zato pa kličemo: Ljubi Bog! Seveda jih je mnogo, ki sicer tako izgovarjajo, pa pri tem nič ne mislijo. Prav tako, kot nekateri pri prošnjah Očenaša nič ne mislijo, kaj izgovarjajo in kaj prosijo. »Jaz kar ne morem razumeti, da se dobe ljudje, ki Boga ne ljubijo« — je zapisal pošten očanec na svoj koledar. Boga sicer ne vidimo, bližnjega, ki ga moramo tudi ljubiti, če hočemo, da je ljubezen božja v nas, pa vidimo. Kaj se pa pravi: bližnjega ljubiti? — Nič žalega mu ne storiti, nič krivičnega mu ne prizadeti, pač pa mu dobro želeti, dobro tudi storiti, tako kakor tudi sebi želimo. Če bi se vsakdo po tem načelu ravnal, bi imeli že na zemlji — predokus nebes.

RAZNO

Da se vzgoje misijonski pionirji. Dne 28. in 29. marca t. l. so se zbrali odposlanci hrvatskih in slovenskih bogoslovnih semenišč na Trsatu, kjer je bil napovedan misijonski tečaj za bogoslovce. Zbralo se jih je okrog 60. Predavali so jim univ. prof. dr. A. G a h s in msgr. A. W o l f iz Zagreba, indijski misijonar A. Vizjak, dr. J. in dr. L. E h r l i c h, vseuč. profesor iz Ljubljane. Krajša poročila so imeli tudi bogoslovci. — Bog daj mnogo novih vnetih delavcev za prospeh katoliškega misijonstva!

Misijonski molitvenik. Pouk in molitve. Sestavil J. Pavlin, gimn. katehet. Ličen je, priročen, lepo vezan, majhen, da ga lahko vtakneš v vsak žep in vendar bogate vsebine — 272 strani. Misijonski molitvenik ima v prvem delu kratek pouk, zakaj in kako naj pomagamo misijonarjem. Drugi del pa obsega vsakdanje molitve, več mašnih molitev, spovedne in obhajilne molitve, litanijske, sv. križev pot, molitveno uro in misijonske molitve ob raznih časih cerkvenega leta! Torej je primeren za vse. — Izvod stane 10 din. — Naroča se lahko pri Misijonski pisarni v Ljubljani, Semeniška ulica 2, št. ček. računa 16.629. Dobi se pa tudi pri vseh župnijskih uradih in v knjigarnah. Družba za širjenje vere.

Duhovne vaje v Domu Device Mogočne bodo: Dvôdnevne za tovarniške delavke od 11. do 14. maja (Binkošti). Pričetek prvi dan ob osmih zvečer; sklep zadnji dan — pa tako zgodaj, da pridejo še lahko pravočasno na delo. Oskrbnina 80 din.

Tridnevne duhovne vaje za učiteljice in uradnice pa bodo od

16. do 20. julija. Pričetek prvi dan ob šestih zvečer. Oskrbnina 100 din.

Prijavite se na naslov: Dom Device Mogočne, Ljubljana, Lichtenthurn, Ambrožev trg št. 8.

Redovni poklic. Samostan oo. minoritov v Ptujju sprejme nekaj kandidatov za redovne brate. V poštev pridejo le zdravi mladeniči od 17. do 30. leta, ki imajo voljo posvetiti Bogu svoje življenje v delu in molitvi po zgledu sv. Frančiška Asiškega.

Predstojništvo oo. minoritov v Ptujju.

Poučni teden so imele gospe Katol. akcije v Madridu. V predsedstvo je bil izvoljen tudi kardinal-primas. Predmet razgovorov je izražen v oznaki: »Krščansko družinsko življenje«. (Apostolstvo v družini, sovražniki družine, družina in šola i. dr.) Poleg tega so se obravnavala tudi vprašanja glede dobrotornosti. (Novi načini krščanske dobrotornosti, pravičnosti in ljubezni.) Končno so udeleženci in udeleženke posvetili več pozornosti tudi skrbi za versko obnovo španskega naroda.

K našim slikam

Sv. Dizma — desni razbojnik. — V desni prečni ladji ljubljanske stolnice ima svoj oltar bratovščina sv. Dizme. Julij Quaglio je ondi naslikal freske, ki se nanašajo na tega svetnika. 1. Pri begu v Egipt je po legendi branil sveto Družino pred napadom drugih roparjev. 2. Sv. Dizma na križu pričakuje smrtni boj. 3. Sv. Dizma prihaja v nebeško kraljestvo in Kristus se mu bliža, ker mu je obljubil: »Še danes boš z menoj v raj.« V. S.

Posnetek Marije Montserratske. Montserrat (monte serrado = razžagan hrib) je kraj južno od Manrese na Španskem, kjer časte čudodelno podobo Matere božje. Tam je bival sv. Ignacij Lojolski l. 1522. Sedaj je tam benediktinska opatija. — Benediktinski redovniki v Pragi (Emavs) imajo posnetek te milostne podobe v kapeli svoje cerkve.

Dobre knjige

V življenje. Pisma slovenskim fantom 1940. Založila Zveza fantovskih odsekov.

Vzemi in beri! Mladenič, fant, ki do-raščaš in greš v življenja borbe, vihre in prese-nečenja, ki misliš že na lastno ognjišče in lastno družino z izvoljenko, katere še ne poznaš, ali pa je že tvoje oko plaho padlo nanjo — bolj koristnega, prijateljsko pisanega beriva, ki je prav zate in za tvoja leta spisano, bi ti ne mogli dati ne svetovati v tem hipu, kot je zgoraj omenjena nova knjiga. Kaj je pa takega na njej in v njej. Brez ozira na vse drugo te uči spoštovati samega sebe in varovati duševne moči in telesno čilost. Kaže ti pot, kako dospeti v srečen zakon, če te Bog kliče. Uči te pa tudi viteškega vedenja do nežnega

spola in pove, kako je pošten fant dolžan varovati in spoštovati čast mladenke.

Ob pregledu jedrnate vsebine, pisane z vso pristrčnostjo, mora človek reči: Ko bi bili mi Slovenci dobili v roke tako knjigo vsaj pred nekaj desetletji — o koliko mladostnih porazov, koliko solz in obupa, koliko zgubljenih bitij bi nam bilo prihranjenih!

Naj ne bodo te besede sprejete kot običajno priporočilo kake knjige, marveč kot res odkrito spričalo o vrlini, o potrebi in neizmerni koristi te knjižne novosti. Iz dna srca moramo biti hvaležni zanj pisatelju, ki se je zavzel, da je pisal kot izkušen vzgojitelj tako umevno, jasno pristrčno tudi o težjih vprašanjih, ki begajo mladega fanta.

Ne navajamo priporočilnega pisma našega prevz. nadpastirja, ki je sprejeto v knjigo, saj se z njim kot izrednim prijateljem in voditeljem naših fantov mora veseliti te zlate knjige vsakdo, ki hoče mlademu, doraščajočemu rodu, da bi napredoval v moči, srčni čistosti in telesni neomađeževanosti, pa tudi v sreči in neskajenem veselju na blago vsega našega naroda in domovine.

Ob navdušenju za to knjigo ne moremo končno drugega reči kot: Vzem i in beri! Ne bo ti žal! Stane pa samo 10 din za člane Fantovskih odsekov; za druge 15 din. Ima pa 136 strani.

Te dni nam je prišla v roke tudi druga brošurica vzgojne vsebine z naslovom »**Tvoj vodnik v življenje**«. Namenjena je kot spremstvo mladcem, ki zapuščajo vsakdanjo šolo. (Stane samo 2 din in se naroča pri katehetu J. Premrovu, Ljubljana, Leonišče.)

Jezuiti. Z zanimanjem smo brali lani prelepo in s slikami bogato opremljeno zgodovinsko knjigo »Kartuzijani in kartuzija Pleterje«, ki nas je seznanila z uredbo in namenom tega kontemplativnega (nabožno-premišljevalnega) reda. — Letos — ob 400 letnici jezuitskega reda — so slovenski člani tega slovečega reda oskrbeli zanimivo sestavljeno knjigo francoskega pisatelja Kajetana Bernovilla z naslovom »**Jezuiti**«. Pisatelj ni duhovnik, zato je življenje in delovanje članov družbe Jezusove opazoval in opisoval docela nepristransko in stvarno. Poučno je vsakoogar je zlasti tudi zadnje poglavje, kjer pisatelj zavrača razna krivična natolcevanja in izmišljene bajke, ki so z njimi nasprotniki Cerkve in jezuitskega reda hoteli zmanjšati vpliv in velike uspehe očetov iz družbe Jezusove. Pisatelj tudi dobro poudari, odkod notranja moč tega reda, odkod vsestranski uspehi na polju dušnega pastirovanja doma in v misijonstvu. Takole pravi: »Splošna dejavnost, osredotočenost uprave, združene z brezpogojno poslušnostjo, popolna samoodpoved, bratska vzajemnost in ljubezen do Družbe, spretnost v izbiranju sredstev pri apostolskem delu, preziranje časti, neodvisnost in notranja svoboda do vsega sveta — so glavni viri jezuitske moči.« Mi bi še pristavili: globoka učenost in vsestranski študij sodobnih znanosti, predvsem bogoslovja.

Knjiga ima 256 strani. Zato je cena res za čuda nizka: stane brošurana samo 15 din (+ 2 din za pošto); vezan izvod pa 22 din oziroma 24 din.

Slovenske Marije. Francè Stelè. 114. zvezek Mohorjeve knjižnice. Cena 12 din, za ude Moh. družbe 9 din; vezan izvod 20 din oziroma 15 din.

Češčenje in ljubezen do Marije naj pospešuje in razširja zlasti tudi med umetniškimi svetom knjiga, ki jo je oskrbela Družba sv. Mohorja v Celju z naslovom »Slovenske Marije«.

V knjigi je 64 slik, posnetih po Marijinih starejših in novejših podobah, slikah in kipih, ki se nahajajo v Sloveniji. Predočujejo nekako zgodovino

umetnosti med nami. Med posnetki slik so nekateri manj odlični po lepoti, a zanimivi, ker kažejo okus takratnega časa, ko so slike ali kipi nastali. Vsaki sliki je dodan kratek opis, ki opozarja na pomembnost in posebnost dotične uprizoritve.

V uvodni besedi nudi pisatelj zgodovino Marijinega češčenja v umetnosti. Knjižica ima namen, da pomaga spoznavati zaklade naše verske umetnosti z ozirom na Marijino češčenje.

Šmarnice »Marija in KA« bodo prav primerno berivo za letošnjo majniško pobožnost. Vsebinska je poučna, posega v življenje in prirejena za našo dobo Katoliške akcije. V ospredju je pa Marija, ki je vzor, kakšno bodi naše sodelovanje v KA, deloma pa knjižica tudi sama uvaja v bistvo in cilje KA, ki je marsikomu še danes nejasna navpra.

Vsebinska te knjižice, ki jo je v osnutku sestavil župnik J. M. Seigerschmid, je bila strokovno pregledana in spopolnjena, zato bo gotovo dobrodošla. Dnevno berivo je kratko, jedrnat in lahko umljivo. — Cena 22 din v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani.

Božji otroci. Knjiga za duhovno obnovo. Napisal jo je prof. Vilko Fajdiga. Izšla je v založbi »Škofijskega vodstva Marijinih družb za ljubljansko škofijo«, 1940. Cena vezani knjigi 24 dinarjev, broš. 16 din. Naroča se v pisarni Marijinih družb, Ljubljana, Streliška ul. 12; dobi se tudi v Jugoslovanski knjigarni.

Vsebinska je razvidna iz kazala: Uvod. Otrok božji. Moj Bog in moje vse. Mati milosti božje. Verujem v sveto Cerkev. Ne zataji Očetovega rodu. Zgubljeni raj. Vrnitev k Očetu. Gospodove skrivnosti. Mož božji. Bratje in sestre v Kristusu.

Naslovi kažejo, da je to premišljevalna knjiga ob času obnove ali duhovnih vaj. Ustrezala bo predvsem duhovnikom za govore ob duhovnih vajah in podobnih prilikah; pa tudi izobraženim stanovom bo prav prišla; v knjigi bodo našli prijetno in moderno hrano, aktualno vsebino, ki je v sedanjih časih še posebno potrebna.

Sveti krst in sv. birma kot zakramenta Katoliške akcije. (Sarajevo, »Nova tiskara« Vrčec i dr.)

Julija 1939 so imeli v Djakovem liturgijski tečaj. Med predavatelji je bil tudi krški škof dr. J. Srebrnič, ki je v obširni razpravi pojasnil in dokazal, da sta zakrament sv. krsta in sv. potrdbe zakramenta Katoliške akcije. Predavanje je bilo objavljeno v listu »Vrhbosna«. Lastništvo je pa sedaj oskrbelo ponatis, ki je izšel v posebni brošuri.

V samozaložbi g. L. Hafnerja (Preska-Medvode) sta izšla na besedilo M. Elizabete dva samospeva: »Tvoja skrivnost«, za visoki glas in klavir, in »Moj grob«, za srednji glas.

Razne pobožnosti. 1. Šmarnice. Kdor hodi k šmarnicam ali pa sam zase vsak dan kaj moli na č. M. b., dobi vsak dan 300 dni odp., enkrat v m. pa p. o. — Šestredeljska pobožnost na č. sv. Alojziju. Kdor 6 nedelj po vrsti prejme sv. o. in kaj moli ali premišljuje ali drugače kaj dobrega stori na č. sv. Alojziju, dobi vsako teh nedelj p. o. Ko bi pa katero teh nedelj ne prejel sv. o., bi moral pobožnost iznova začeti. Najprimerneje je, s pobožnostjo pričeti 12. maja. Zadostuje spoved, opravljena vsakih 14 dni; kdor pa sv. obh. prejema skoraj vsak dan, ni vezan na določen čas glede spovedi.

ISKRICE

Papež Hadrijan VI. je naročil, naj mu napišejo na grobni spomenik: »Tu počiva Hadrijan VI., ki ni doživel nobene večje nesreče kot to, da je vladal.« Isti papež je odgovoril, ko so ga vprašali, kakšno kazen bi prisodil svojemu smrtnemu sovražniku: »Najvišjo čast v državi.«

VSEBINA: Marija, kraljica cvetočega maja. Skladba A. Č. — a na pesem M. Elizabete, O. S. U. — Članki: Majnik v Mehiki. (J. G.) — Pošastna vojska. (J. Simenc.) — In peklenske sile je ne bodo premagale. (Dr. Fr. Debevc.) — Večerni razgovori. (Dr. p. Roman Tominec O. Fr. M.) — »Tiste dni je Gospod govoril«. (J. Langerholz.) — Krščanska družina: Za naš bodoči rod. (P. Mih. Mlekuž, O. S. B.) — Marijine družbe: »Kdor spolnjuje voljo mojega Očeta...«. (Dr. Fr. Knaus C. M.) — KA & MD: 5. Sola, sola... (J. L.) — Baragov kotiček. — Listek: Carstvo brezbožnikov. — Poglejmo k Američanom. (V. Demšar.) — Pesmi: Ti zjasi maj, Marija. (Fr. Neubauer.) — Domov. (M. Brenčič.) — Mir jim daj! (Iva Tušar.) — Iz življenja Cerkve. — Razno.

Cena »Bogoljubu«: za posamezne naročnike 20 din, v skupinah po 18 din; v Nemčiji 2 fr.; v Italiji 10 lir; v Franciji 12 fr.; v Ameriki 0,50 dol. letno. — Izhaja mesečno.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljubu« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljubu« v Ljubljani.

Koledar apostolstva molitve za maj 1940.

Splošni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Družbe za varstvo deklet. | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Katehumeni in novokrščenci.

Mesečni zavetnik: Sv. Andrej Bobola (21.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. Rešnjega Telesa	
			Ljubljanska škofija	Lavantinska škofija
1 Sreda	Filip in Jakob	Šmarjnične pobožnosti	Ljublj., stolnica	Libelče
2 Četrtek	Vnebohod	Tolažba ob misli na nebesa	Trebelno	Ojstrica
3 Petek	Najdenje sv. križa	Ljubezen do Križanega in križa	Sv. Križ pri Litiji	Crneče (Sv. Križ)
4 Sobota	Monika, vdova	Poštenost vdov	Kamna gorica	Dravograd
5 Nedelja	6. pov. Pij V. p.	Apostolstvo mož in fantov	Ljublj., Sv. Florjan	Jarenina
6 Poned.	Janez p. Lat. vrati	Posvetitev družin Sreč Jezus.	Davča	Jarenina
7 Torek	Stanislav, šk., muč.	Kršč. srčnost mož in fantov	Št. Gotard	Kotlje
8 Sreda	Prikaz. Mihaela	Blagoslov na polju	Šmihel pri N. mestu	Mežica
9 Četrtek	Gregorij N., s., c. u.	Verski in katoliški tisk	Bakitna	Sv. Jakob v Slov. g.
10 Petek	Antonin, škof	Naša Katoliška akcija	Javor pri Ljublj.	Sv. Danijel
11 Sobota	† Frančišek Hier.	Prip.ava na prihod Sv. Duha	Preserje	St. Ilj v Slov. gor.
12 Nedelja	Binkošti	Da bi nas napolnil Sv. Duh	Kopanj	Guštanj
13 Poned.	Binkoštni poned.	Dar modrosti oblastnikom	Kočevoje, M. d.	Svečina
14 Torek	Bonifacij, mučenec	Dar strahu božjega v skušnjavah	Para ob Kolpi	Sv. Jurij ob P.
15 Sreda	† Izidor, kmet	Zvestoba kmetov Kristusu Kr.	Stara cerkev	Sp. sv. Kungota
16 Četrtek	Janez Nepomuk	Dar moči v nevarnosti za greh	Nova Oselica	Maribor, S. Aloj.
17 Petek	† Pashal Bajl.	Dar sveta v dvomih	Ljublj., frančiškani	Sv. Lenart v Slov. g.
18 Sobota	† Erik, kralj	Odprava zakonske zlorabe	Lesce	Sv. Lenart v Slov. g.
19 Nedelja	Sv. Trojica	Ponižnost verskim dvomljivcem	Breznica	Sv. Rupert v Sl. g.
20 Poned.	Bernardin Sijenski	Letošnji novomašniki	Dobrova	Sv. Rupert v Sl. g.
21 Torek	Andrej Bobola	Vzgoja gorečih apostolov	Jezerko, S. Ož.	Sv. Trojica v Sl. g.
22 Sreda	Julija, dev., m.	Navdušenje deklet za devištvu	Catež pri Zaplazu	Negova
23 Četrtek	Sv. Rešnje Telo	Pristna pobožnost pri procesijah	Krško, kapucini	Sv. Jurij, Prekm.
24 Petek	Marija Pomoč. kr.	Marijina pomoč proti brezboštvo	Ljublj., Križanke	Crna
25 Sobota	Gregorij VII., pap.	Pogostno sv. obhajilo mladine	Vič	Sv. Benedikt, Sl. g.
26 Nedelja	2. pob. Filip Neri	Razcvet Marijinih družb	Tržišče	Sv. Benedikt, Sl. g.
27 Poned.	Beda Čast., c. u.	Skupna družinska molitev	Ljubno	Sv. Ana n. Kremb.
28 Torek	Avguštin K., škof	Obisk nedeljske sv. maše	Sv. Helena	Sv. Jurij v Slov. g.
29 Sreda	Magdalena Paciška	Odprava ostajanja zunaj cerkve	Sv. Duh (V. trn.)	Sv. Jurij v Slov. g.
30 Četrtek	Ferdinand, kralj	Duhovniški in redovni poklici	Râteče - Planica	Sv. Bolfenk v Sl. g.
31 Petek	Sreč Jezusovo	Zadoščenje b. Sreč. Umrlj	Kranj	Marija Snežna

Odpustki za maj 1940.

1. Sreda, prva v m. Sv. Filip in Jakob. P. o. 1. vsem, ki opravijo kako nabožno vajo na č. sv. Jožetu, prejmejo sv. obh. in molijo p. n. sv. o.; 2. čl. družbe sv. Petra Klav., če molijo za razširjenje sv. vere in p. n. sv. o.

2. Četrtek, prvi v m. Vnebohod. P. o. dvakrat čl. br. sv. R. T. v br. c.; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. c. Dalje p. o.: 1. vsem, ki morejo dobiti odp. rimskih postajnih cerkva; 2. seznam odp. za veliko noč v 4. št. »Bogoljubu«; 3. čl. br. N. Lj. G. v br. c.; 5. čl. r. v. br. v katerikoli cerkvi; 4. čl. Marijine dr.; 5. čl. škop. br. karm. M. b. v br. ali žup. c.; 6. onim, ki nosijo višnjevi škop.; 7. čl. dr. kršč. družin; 8. čl. br. sv. Družine; 9. tretjerjerdnikom. — V. o.

3. Petek, prvi v m. Najdenje sv. Križa. P. o.: 1. vsem, ki prejmejo spravno sv. obh., nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Sreč in molijo p. n. sv. o.; 2. čl. br. sv. R. T. kakor včeraj; 3. čl. br. sv. S. J.; 4. onim, ki nosijo višnjevi škop. — Glede devetdnevnic na č. sv. Duhu glej 12. dan.

4. Sobota, prva v m. P. o. vsem, ki prejmejo sv. z. opravijo kako nabožno vajo na č. Breznadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo p. n. sv. o.

5. Nedelja, prva v m. Sv. Pij. Čl. r. v. br. 3 p. o.: 1. če v br. cerkvi molijo p. n. sv. o.; 2. čl. so pri mesečni procesiji; 3. če v br. cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izp. sv. R. T. P. o.: 1. čl. br. sv. S. J.; 2. onim, ki nosijo višnjevi škop.; 3. čl. br. S. J. še enkrat, če obiščejo br. cerkev.

6. Sreda. Prikazen sv. Mihaela. P. o. čl. br. za duše v v. danes ali v osmini.

7. Sobota. Bl. Benedikt Urb. P. o. tretjerjerdnikom.

8. Nedelja. Binkošti. Kdor opravlja pred binkoštni ali v osmini praznika devetdnevnic na č. Sv. Duhu za zedinjenje sv. Cerkve, dobi vsak dan odp. 7 let in sedem

kvadragen, enkrat pa p. o. pod navadnimi pogoji. Kdor jo je že opravljal, jo lahko ponavlja in dobi iste odpustke. — P. o.: 1. čl. škop. br. karm. M. b.; 2. čl. r. v. br. v katerikoli cerkvi; 3. onim, ki nosijo višnjevi škop.; 4. čl. br. Sv. Duha danes ali v osmini, če obiščejo br. ali župno cerkev; 5. čl. dr. sv. Petra Klav. kakor 1. dan; 6. tretjerjerdnikom. — V. o. — Pričetek Alojzijeve pobožnosti. Glej Razne pobožnosti.

9. Petek. Sv. Paskal. P. o. tretjerjerdnikom.

10. Sobota. Sv. Feliks Kant. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerjerdnikom tudi v žup. c., kjer ni redovne.

11. Nedelja. Presv. Trojica, Sv. Ivo. P. o. istim kakor 18. dan. — V. o.

12. Ponedeljek. Sv. Bernardin. P. o. kakor 18. dan.

13. Torek. Bl. Krišpin. P. o. istim kakor 18. dan.

14. Četrtek. Presv. R. Telo. 200 dni odp. vsem, ki prejmejo sv. obh. in gredo za procesijo. — P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. danes ali v osmini pod pogoji kakor 1. dan; 2. čl. br. za duše v v.; 3. čl. br. sv. Družine; 4. vsem, ki prejmejo sv. z. in obiščejo cerkev, v kateri je ustanovljena r. v. br.; 5. tretjerjerdnikom. — V. o.

15. Petek. Marija Pomočnica. P. o. čl. br. N. Lj. G.

16. Nedelja, zadnja v m. P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno odmolijo r. v.

17. Sreda. Sv. Magdalena Pariška. P. o. čl. škop. br. karm. M. b.

18. Četrtek. Sv. Ferdinand. P. o. tretjerjerdnikom.

19. Petek. Presv. Sreč Jez. N. Lj. G. presv. Sreč. P. o.: 1. vsem vernikom v cerkvah, kjer se obhaja praznik sv. S. J., pod navadnimi pogoji; 2. čl. br. sv. S. J. danes ali prihodnje nedelje; 3. čl. apostolstva molitve; 4. čl. br. N. Lj. G. v br. c.; 5. čl. br. sv. R. T. kakor 1. dan; 6. istim kakor 18. dan; 7. čl. br. N. Lj. G. danes ali v osmini v br. cerkvi. — V. o. (Nadalj. str. 157.)

LJUDSKA POSOJILNICA V LJUBLJANI

ZADRUGA Z NEOMEJENIM JAMSTVOM

LJUBLJANA, MIKLOŠIČEVA CESTA 6 (V LASTNI PALAČI)

OBRESTUJE HRANILNE VLOGE
NAJUGODNEJE. NOVE IN STARE
VLOGE, KI SO V S A K Č A S
IZPLAČLJIVE, OBRESTUJE PO

4% PROTI ODPOVEDI DO **5%**

Slovenski dom

je naš ceneni popoldnevnik. Izbaja vsak delavnik ob 12 in stane mesečno samo Din 12.—.

Bolni na pljučih!

Tisoči že ozdravljeni!

Zahtevajte takoj knjigo o moji novi umetnosti prehranjevanja.

ki je že marsikoga rešila. Ona more poleg vsakega načina življenja pomagati, da se bolezen hitro premaga. Nočno znojenje in kašelj prenehata, teža telesa se zviša ter po opopnenju sčasoma bolezen preneha.

R e s n i m o ž j e zdravniške vede potrjujejo prednost te moje metode in jo radi priporočajo. Čim prej začnete z mojim načinom prehranjevanja, tem bolje.

Popolnoma zastopj dobite mojo knjigo, iz katere boste črpali mnogo koristnega. Ker ima moj založnik samo **10.000 komadov za brezplačno** razpošiljanje, pišite takoj, da se boste mogli tudi Vi prištevati med one srečneže.

Zbiralnica za pošto.

ERNST PASTERNAK, BERLIN S. O.

Michaelkirchplatz 13. Abt. Z 493.

Čateške toplice

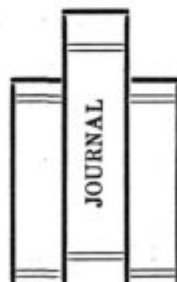
pošta Brežice

Najbolj vroči (59° C) radioaktivni vreli v dravski banovini.

Sezona od 1. maja do 30. septembra, v pred- in posezoni znatni popusti. Prospekte razpošilja uprava Čateških toplíc.

Zdravijo se z neprekosljivim uspehom bolniki: visok krvni pritisk (hipertonija), revmatizem sklepov in mišičevja, vnetje, protin, nevralgično trganje ter predvsem išias, nevrastenija, zastarele poškodbe kosti in sklepov, ohromelost, kronični eksudati in vnetja, ženske bolezni in drugo. — Rekonvalescenti, slabotni in slabokrvni najdejo tu svoje izgubljeno zdravje.

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

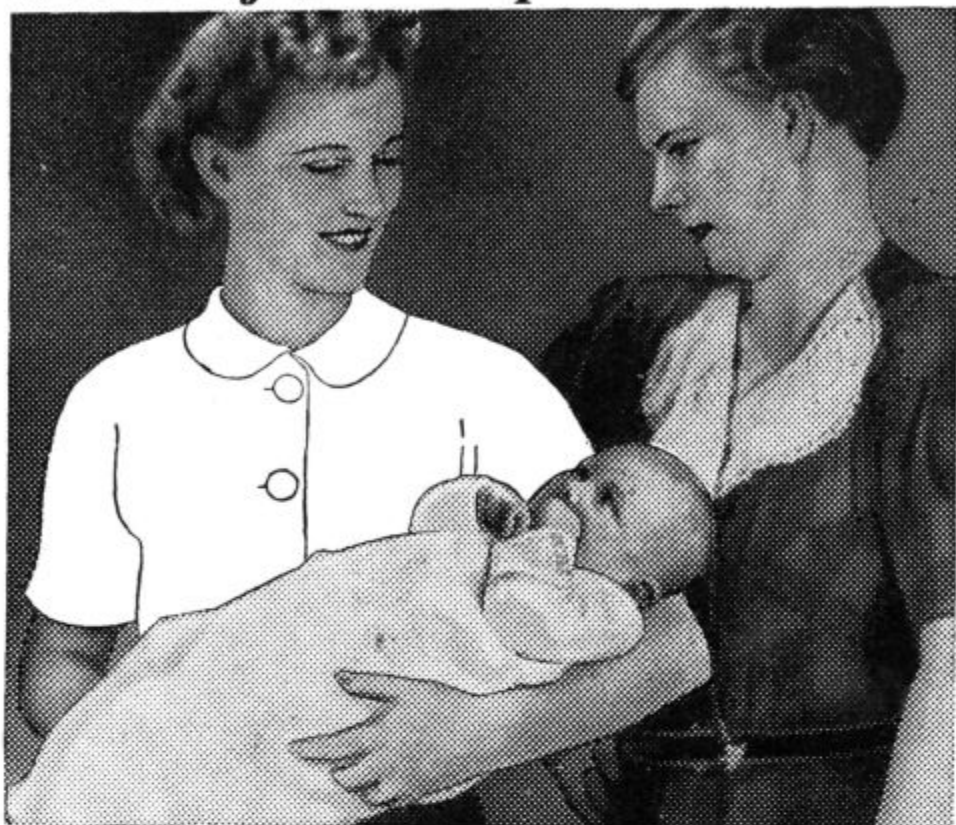
KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

Mislila je, da so plenice bele...

**...dokler jih ni primerjala
z Radion belo bluzo!**

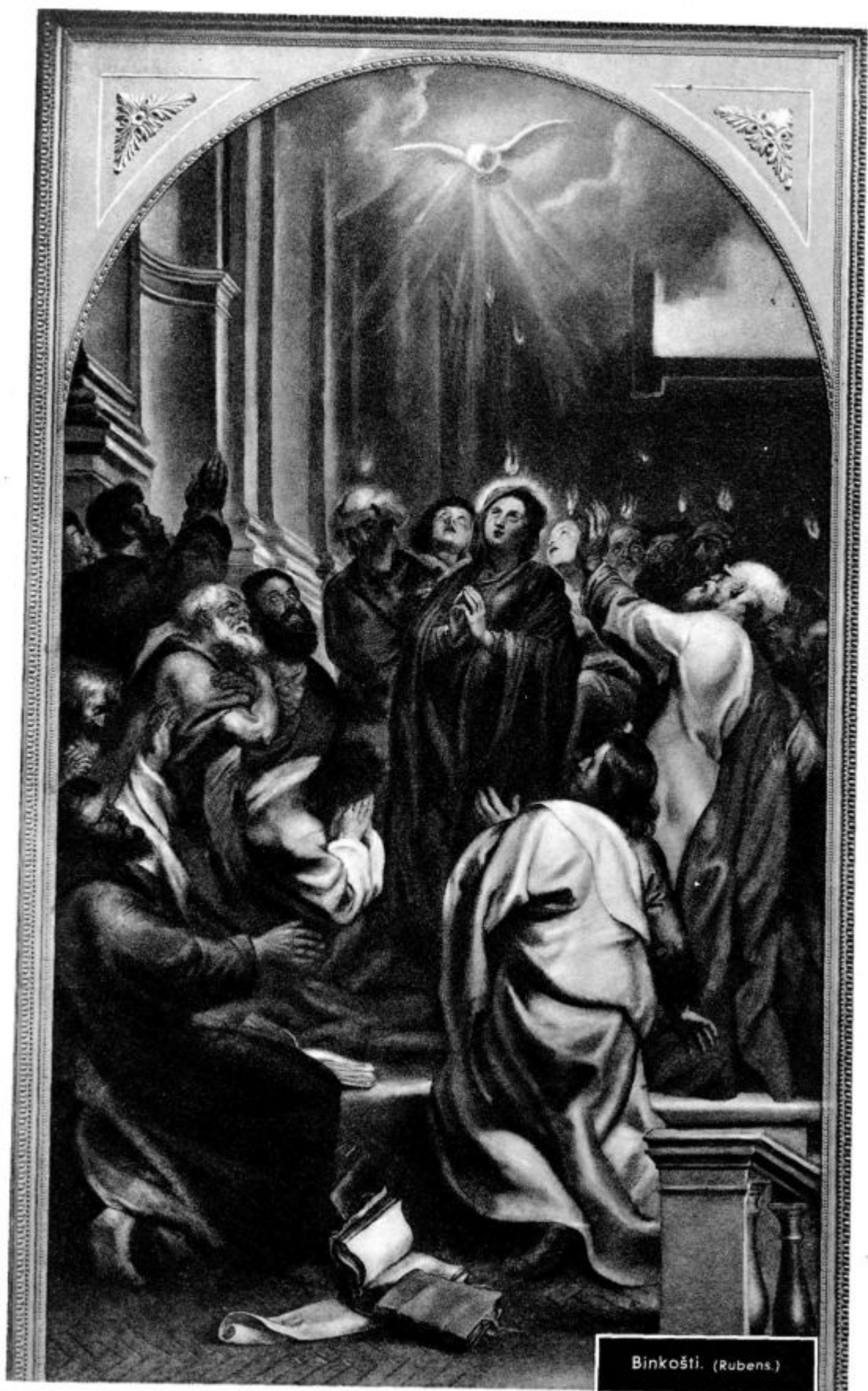
Tako bo presenečena vsaka mati, vsaka gospodinja, če primerja svoje navadno prano perilo s perilom pranim z Radionom. Kar se z mencanjem in drgnenjem ne more doseči - odstraniti iz perila vso nesnago, - to stori Radion z lahkoto in brez truda. Pri kuhanju v raztopini Radiona se namreč tvori kisik, ki skupaj s peno mila struji skozi tkanino. Na ta način oprežno in temeljito odstrani vso nesnago. Brez primere čisto, brez primere belo - to je Radion belo perilo.

Schichtov

RADION

Ni čistejše beline od Radion beline

Binkošti. (Rubens.)

Po prihodu Sv. Duha.

Vstal je tedaj Peter z enajsterimi in povzdignil svoj glas: »Izraelci, poslušajte te besede: Jezusa Nazarečana, ki ga je Bog pred vami